

Adventistu Baznīcas 28 ticības pamatmācības

1.

«Svētie Raksti»

Svētie Raksti, Vecā un Jaunā Derība ir rakstīts Dieva Vārds, dots dievišķās inspirācijas veidā caur svētiem Dieva cilvēkiem, kas runāja un rakstīja dzīti no Svētā Gara. Šajā vārdā Dievs ir sniedzis cilvēkam atziņu, kas nepieciešama pestīšanas iegūšanai. Svētie Raksti ir nemainīga Viņa gribas izpausme. Tie ir rakstura standarts, pieredzes pārbaudītājs, autoratīvs doktrīnu uzrādītājs un paties Dieva darbības atspoguļotājs vēsturē.

(2Pēt 1:20–21) “Pār visām lietām ievērojiet, ka neviens rakstu pravietojums nav patvaļīgi iztulkojams; jo pravietošana nekad nav cēlusies no cilvēku gribas, bet Dieva cilvēki ir runājuši Svētā Gara spēkā.”

(2 Tim. 3:16, 17) “Visi šie raksti ir Dieva iedvesti un ir noderīgi mācībai, vainas pierādīšanai, labošanai, audzināšanai taisnībā, lai Dieva cilvēks būtu pilnīgs, sagatavots katram labam darbam.”

(Psa 119: 105) “Tavs vārds ir manu kāju spīdeklis un gaišums uz maniem ceļiem.”

(Sal pam 30:5–6) “Visi Dieva vārdi ir šķīstuma caurstrāvoti; Viņš ir vairogs tiem, kas uz Viņu paļaujas. Nepievieno neko Viņa vārdiem, lai Viņš tevi nesodītu un neatzītu tevi par melīgu!”

(Jes 8:20) “Jāturas pie bauslības un liecības! Ja nē, tad runātam vārdam neausīs rīta gaisma!”

(Jāņa 17:17) “Svētī tos patiesībā; Tavi vārdi ir patiesība.”

(1Tes 2:13) “Tāpēc mēs arī pastāvīgi pateicamies Dievam, ka jūs, uzklausījuši mūsu sludinātos Dieva vārdus, tos esat uzņēmuši nevis kā cilvēku, bet kā Dieva vārdus, kas tie patiesībā ir; jo pats Dievs darbojas ar Savu spēku jūsos, kas ticat.”

(Ebr 4:12) “Jo Dieva vārds ir dzīvs un spēcīgs un asāks par katru abās pusēs griezīgu zobenu un spiežas dziļi iekšā, līdz kamēr pāršķir dvēseli un garu, locekļus un smadzenes, un ir domu un sirds prāta tiesnesis.”

2.

«Trīsvienība»

Ir viens Dievs: Tēvs Dēls un Svētais Gars trīs mūžīgas koppelonas vienotība. Dievs ir nemirstīgs, visspēcīgs, visu zinošs, pāri visam un mūžīgi klātesošs. Viņš ir bezgalīgs, pāri cilvēcīgai izpratnei, tomēr izzināms caur Viņa pašatklāsmi. Viņš ir visas radības mūžīgas godināšanas, pielūgsmes un kalpošanas cienīgs.

(5Moz 6:4) "Klausies, Israēl, Tas Kungs, mūsu Dievs, ir vienīgais Kungs."

(Mt 28:19) "Tāpēc eita un darait par mācekļiem visas tautas, tās kristīdami Tēva, Dēla un Svētā Gara Vārdā,"

(2Kor 12:13) "Kunga Jēzus Kristus žēlastība un Dieva mīlestība un svētā Gara sadraudzība lai ir ar jums visiem!"

(Ef 4:4–6) "viena miesa, viens Gars — jo vienai cerībai jūs savā aicinājumā esat aicināti –, viens Kungs, viena ticība, viena kristība; viens visu Dievs un Tēvs, kas pār visiem, ar visiem un iekš visiem."

(1Pēt 1:2) "ko Dievs Tēvs pēc iepriekšējā lēmuma izredzējis, Garā svētīdams, lai tie būtu paklausīgi un taptu apslacināti ar Jēzus Kristus asinīm: žēlastība un miers lai jums ir bagātīgi."

(1Tim 1:17) "Bet pasaules mūžu valdniekam, neiznīcīgam, neredzamam vienīgajam Dievam lai ir gods un slava mūžu mūžos. Āmen."

(Atkl 14:7) "viņš sauca stiprā balsī: "Bistieties Dieva un dodiet Viņam godu, jo ir atnākusi Viņa tiesas stunda; pielūdziet To, kas radījis debesis un zemi, jūru un ūdens avotus."

3.

«Trīsvienība: Tēvs»

Dievs mūžīgais Tēvs ir Radītājs, Pirmsākums, Uzturētājs un visas radības Pavēlnieks. Viņš ir taisns un svēts, žēlsirdīgs un laipns, lēns dusmot un neatlaidīgs mīlestības un uzticības pārpilns. Īpašības un spēki, kuri atklāti Dēlā un Svētajā Garā ir arī Tēva atklāsme.

(1.Moz 1:1) "Iesākumā Dievs radīja debesis un zemi."

(Atkl 4:11) "Tu Kungs, mūsu Dievs, Tu esi cienīgs saņemt slavu, godu un spēku, jo Tu esi radījis visas lietas, ar Tavu gribu visas lietas bija un ir radītas."

(1.Kor 15:28) "Bet, kad Viņam viss būs nodots, tad arī Dēls pats pakļausies Tam, kas Viņam visu nodevis, lai Dievs būtu viss iekš visa.

(Jņ 3:16) "Jo tik ļoti Dievs pasauli mīlēja, ka Viņš devis Savu vienpiedzimušo Dēlu, lai neviens, kas Viņam tic, nepazustu, bet dabūtu mūžīgo dzīvību,"

(1.Jņ 4:8) "Kas nemīl, nav Dievu atzinis, jo Dievs ir mīlestība."

(1.Tim 1:17) "Bet pasaules mūžu valdniekam, neiznīcīgam, neredzamam vienīgajam Dievam lai ir gods un slava mūžu mūžos. Āmen."

(2.Moz 34:6–7) "Un Tas Kungs gāja viņam garām, un Viņš sauca: "Tas Kungs, Tas Kungs, apžēlošanās un žēlastības Dievs, pacietīgs un bagāts žēlsirdībā un uzticībā, kas tūkstošiem saglabā žēlastību, piedod noziegumus, pārkāpumus un grēkus, bet arī neatstāj nevienu nesodītu, piemeklēdams tēvu grēkus pie viņu bērniem un bērnu bērniem līdz trešajam un ceturtajam augumam."

(Jņ 14:9) "Jēzus viņam saka: "Tik ilgi Es jau esmu pie jums, un tu vēl neesi Mani sapratis, Filip? Kas Mani ir redzējis, Tas ir redzējis Tēvu. Kā tu vari sacīt: rādi mums Tēvu?"

4.

«Trīsvienība: Dēls»

Dievs mūžīgais Dēls iemiesojās Jēzū Kristū. Caur Viņu visas lietas radītas, atklāts Dieva raksturs, paveikta visas cilvēces pestīšana un tiesāta pasaule. Būdam mūžīgi patiesais Dievs kļuva arī paties cilvēks, Jēzus Kristus. Viņš bija ieņemts no Svētā Gara un piedzimis jaunavai Marijai. Viņš dzīvoja un piedzīvoja kārdinājumus kā cilvēcīga būtne, bet pilnīgi atklāja Dieva taisnīgumu un mīlestību. Ar Viņa brīnumiem Viņš atklāja Dieva spēku un bija atestēts kā Dieva apsolītais Mesija. Viņš cieta un mira brīvprātīgi pie krusta par mūsu grēkiem un mūsu vietā, tika piecelts no nāves un pacēlās lai kalpotu Debesu svētnīcā mūsu labā. Viņš nāks atkal godībā lai pilnīgi atbrīvotu savus ļaudis un atjaunotu visas lietas.

(Jņ 1:1-3; 14) "Iesākumā bija Vārds, un Vārds bija pie Dieva, un Vārds bija Dievs. Tas bija iesākumā pie Dieva. Caur Viņu viss ir radies, un bez Viņa nekas nav radies, kas ir. Un Vārds tapa miesa un mājāja mūsu vidū, un mēs skatījām Viņa godību, tādu godību kā Tēva vienpiedzimušā Dēla, pilnu žēlastības un patiesības."

(Kol 1:15-19) "Jo Viņš ir neredzamā Dieva attēls, visas radības pirmdzimtais; Viņā radītas visas lietas debesīs un virs zemes, redzamās un neredzamās, gan troņi, gan kundzības, gan valdības, gan varas. Viss ir radīts caur Viņu un uz Viņu, bet Viņš pats ir pirms visa, un viss pastāv Viņā. Viņš ir Savas miesas, proti, draudzes, galva, sākums, pirmdzimtais starp mirušiem, lai starp mirušiem būtu pats pirmais. Jo visai Dieva pilnībai labpatika iemājojot Viņā,"

(Jāņa 10: 30) "Es un Tēvs, mēs esam viens."

(Jāņa 14:9) "Jēzus viņam saka: "Tik ilgi Es jau esmu pie jums, un tu vēl neesi Mani sapratis, Filip? Kas Mani ir redzējis, Tas ir redzējis Tēvu. Kā tu vari sacīt: rādi mums Tēvu?"

(Rom 6:23) "Tāpat grēka alga ir nāve, bet Dieva balva ir mūžīga dzīvība Kristū Jēzū, mūsu Kungā."

(2.Kor 5:17-19) "Tādēļ, ja kas ir Kristū, tas ir jauns radījums; kas bijis, ir pagājis, redzi, viss ir tapis jauns. Bet tas viss nāk no Dieva, kas mūs ir salīdzinājis ar Sevi caur Kristu un mums devis salīdzināšanas kalpošanu. Jo Dievs bija Kristū un salīdzināja pasauli ar Sevi, tiem viņu grēkus nepielīdzinādams, un ir mūsu starpā licis salīdzināšanas vārdu."

(Jāņa 5:22) "Jo Tēvs vairs nespriež tiesu ne par vienu, bet visu tiesu ir nodevis Dēlam."

(Lūk 1:35) "Tad eņģelis atbildēja un uz to sacīja: "Svētais Gars nāks pār tevi, un Visuaugstākā spēks tevi apēnos, tāpēc Tas, kas no tevis dzims, būs svēts un taps saukts Dieva Dēls."

(Fil 2:5-11) "Savā starpā turiet tādu pat prātu, kāds ir arī Kristū Jēzū, kas, Dieva veidā būdam, neturēja par laupījumu līdzināties Dievam, bet Sevi iztukšoja, pieņemdams kalpa veidu, tapdams cilvēkiem līdzīgs; un, cilvēka kārtā būdam, Viņš pazemojās, kļūdams paklausīgs līdz nāvei, līdz pat krusta nāvei! Tāpēc arī Dievs Viņu ļoti paaugstinājis un dāvinājis Viņam Vārdu pāri visiem vārdiem, lai Jēzus Vārdā locītos visi ceļi debesīs un zemes virsū un pazemē un visas mēles apliecinātu, ka Jēzus Kristus ir Kungs Dievam Tēvam par godu."

(Ebr. 2:9-18) "Bet mēs redzam Jēzu, kas īsu laiku bija padarīts mazāks par eņģeļiem, nāves ciešanu dēļ ar godu un slavu vainagotu, lai Dieva žēlastībā būtu baudījis nāvi par visiem. Jo Tam, kura dēļ viss ir un caur ko viss ir, kas daudz bērnu vada uz godību, Tam pienācās Viņu, pestīšanas iesācēju, ciešanās padarīt pilnīgu. Jo, kā Tas, kas svēti, tā arī tie, kas tiek svētīti, visi ir no viena; tāpēc Viņš nekaunas tos saukt par brāļiem, sacīdams: Es sludināšu Tavu Vārdu Saviem brāļiem, draudzes vidū Tev dziedāšu slavas dziesmas. Un atkal: Es paļaušos uz Viņu. Un atkal: lūk, še Es esmu un bērni, ko Dievs Man devis. Bet, tā kā bērniem ir asinis un miesa, tad arī Viņš tāpat to ir pieņēmis, lai ar nāvi iznīcinātu to, kam nāves vara, tas ir, velnu, un atsvabinātu visus, kas visu mūžu nāves baiļu dēļ bija verdzībā. Jo Viņš jau nepieņem eņģeļus, bet gan Ābrahāma dzimumu. Tāpēc Viņam visās lietās bija jātop brāļiem līdzīgam, lai par tiem varētu iežēloties un būtu uzticams augstais priesteris Dieva priekšā salīdzināt tautas grēkus. Jo tāpēc, ka Viņš pats kārdināts un cietis, Viņš var palīdzēt tiem, kas tiek kārdināti."

(1.Kor 15:3–4) “Jo es jums vispirms esmu mācījis, ko es pats saņēmu, ka Kristus ir miris par mūsu grēkiem pēc rakstiem un ka Viņš aprakts un trešajā dienā augšāmcēlies pēc rakstiem,”

(Ebr 8:1–2) “Bet galvenais pārrunājamā lietā ir tas, ka mums ir tāds augstais priesteris, kas nosēdies pa labo roku godības tronim debesīs, svētnīcas un īstās telts kalpotājs, ko uzcēlis Tas Kungs, ne cilvēks.”

(Jāņa 14:1–3) “Jūsu sirdis lai neizbīstas! Ticiet Dievam un ticiet Man! Mana Tēva namā ir daudz mājokļu. Ja tas tā nebūtu, vai Es jums tad būtu teicis: Es noeimu jums vietu sataisīt? Un, kad Es būšu nogājis un jums vietu sataisījis, tad Es nākšu atkal un ņemšu jūs pie Sevis, lai tur, kur Es esmu, būtu arī jūs.”

5.

«Trīsvienība: Svētais Gars»

Dievs mūžīgais Gars darbojās kopā ar Tēvu un Dēlu radīšanā, iemiesošanā un atpestīšanā. Viņš iedvesmoja Svēto Rakstu sarakstītājus. Viņš piepildīja ar spēku Kristus dzīvi. Viņš aicina un pārlicina cilvēkus, un tos, kas atsaucas, Viņš atjauno un pārveido Dieva rakstura līdzībā. Tēva un Dēla sūtīts būt vienmēr kopā ar Viņa bērniem, Svētais Gars draudzei sniedz garīgās dāvanas, lai tā spētu liecināt par Kristu, un saskaņā ar Rakstiem vada to visā patiesībā.

(1.Moz 1:1–2) “Iesākumā Dievs radīja debesis un zemi. Bet zeme bija neiztaisīta un tukša, un tumsa bija pār dziļumiem, un Dieva Gars lidinājās pār ūdeņiem.”

(Lk 1:35) “Tad eņģelis atbildēja un uz to sacīja: “Svētais Gars nāks pār tevi, un Visu augstākā spēks tevi apēnos, tāpēc Tas, kas no tevis dzims, būs svēts un taps saukts Dieva Dēls.”

(Lk 4:18) “Tā Kunga Gars ir uz Manis, jo Viņš Mani svaidījis sludināt prieka vēsti nabagiem, pasludināt atsvabināšanu cietumniekiem un aklām gaismu, satriektos palaist vaļā”

(Ap d 10:38) “Ka Dievs ar Svēto Garu un spēku svaidījis nacarieti Jēzu, kas gājis apkārt, labu darīdams un dziedinādams visus velna nomāktos, jo Dievs bija ar Viņu.

(2.Pēt 1:21) “jo pravietošana nekad nav cēlusies no cilvēku gribas, bet Dieva cilvēki ir runājuši Svētā Gara spēkā.”

(2.Kor 3:18) “Bet mēs visi, atsegtām sejām, Dieva godību redzēdami kā spoguļi, topam pārvērsti Viņa paša līdzībā no spožuma uz spožumu. To dara Tā Kunga Gars.”

(Ef 4:11–12) “Viņš arī devis citus par apustuļiem, citus par praviešiem, citus par evaņģēlistiem, citus par ganiem un mācītājiem, lai svētos sagatavotu kalpošanas darbam, Kristus miesai par stiprinājumu,”

(Ap 1:8) “Bet jūs dabūsit spēku, kad Svētais Gars būs nācis pār jums, un būsit Mani liecinieki kā Jeruzālemē, tā visā Jūdejā un Samarijā un līdz pašam pasaules galam.”

(Jņ 14:16–18) “Un Es lūgšu Tēvu, un Viņš dos citu Aizstāvi, lai Tas būtu pie jums mūžīgi, Patiesības Garu, ko pasaule nevar dabūt, tāpēc ka viņa To neredz un To nepazīst; bet jūs To pazīstat, jo Viņš pastāvīgi ir pie jums un mājā jūsos. Es jūs neatstāšu bāreņus, bet nākšu pie jums.”

(Jņ 14:26) “Bet Aizstāvis, Svētais Gars, ko Tēvs sūtīs Manā Vārdā, Tas jums visu mācīs un atgādinās jums visu, ko Es jums esmu sacījis.”

(Jņ 15:26–27) “Kad nu nāks Aizstāvis, ko Es jums sūtīšu no Tēva, Patiesības Gars, kas iziet no Tēva, Tas dos liecību par Mani. Bet arī jūs dosit liecību, jo jūs no paša sākuma esat pie Manis.”

(Jņ 16:7–13) Tomēr Es jums saku patiesību: tas jums par labu, ka Es aizeimu. Jo, ja Es neaizietu, Aizstāvis nenāktu pie jums. Bet aizgājis Es to sūtīšu pie jums. Un Viņš nāks un liks pasaulei izprast grēku, taisnību un tiesu. Grēku — jo tie netic Man. Taisnību — jo Es aizeimu pie Tēva, un jūs Mani vairs neredzēsiet. Tiesu — jo šīs pasaules valdnieks ir dabūjis savu spriedumu. Vēl daudz kas Man jums sakāms, bet jūs to tagad vēl nespējat nest. Bet, kad nāks Viņš, Patiesības Gars, Tas jūs vadīs visā patiesībā; jo Viņš nerunās no Sevis paša, bet runās to, ko dzirdēs, un darīs jums zināmas nākamās lietas.”

6. «Radišana»

Dievs ir visu lietu Radītājs un ir atklājis Svētos Rakstos patiesu Sava radīšanas darba aprakstu. Sešās dienās Kungs ir radījis “Debesis un zemi” un visas dzīvās lietas uz zemes un dusēja šīs pirmās nedēļas septītā dienā. Tādejādi Viņš dibināja Sabatu kā mūžīgu piemiņu savam pabeigtam radīšanas darbam. Pirmais vīrietis un sieviete bija radīti pēc Dieva līdzības kā radīšanas darba vainagojums un viņiem tika nodota pasaules pārvalde un dots pienākums rūpēties par to. Kad pasaule bija pabeigta tā bija ļoti laba un tā pasludināja Dieva godību.

(1.Moz 1–2);

(2.Moz 20:8–11) “Piemini sabata dienu, ka tu to svēti. Sešas dienas tev būs strādāt un padarīt visus savus darbus. Bet septītā diena ir sabats Tam Kungam, tavam Dievam, tad nebūs tev nekādu darbu darīt, nedz tev, nedz tavam dēlam, nedz tavai meitai, nedz tavam kalpam, nedz tavai kalponei, nedz tavam lopam, nedz tam svešiniekam, kas ir tavos vārtos. Jo sešās dienās Tas Kungs ir radījis debesis un zemi, jūru un visu, kas tur atrodams, un septītajā dienā Tas Kungs atdusējās; tāpēc Tas Kungs svētīja sabata dienu, lai tā būtu svēta.”

(Ps 19:1–6) “Dziedātāju vadonim. Dāvida dziesma. Debesis daudzina Dieva godu, un izplatījums izteic Viņa roku darbu. Diena dienai to pauž, un nakts naktij to dara zināmu. Nav nekādas valodas, nedzird ne vārda, neskan to balss, tomēr to vēsts iziet pa visu pasauli un to pausme līdz zemes galiem. Saulei Viņš darinājis telti, tā līdzīga līgavainim, kas iziet no savām telpām, tā priecājas kā varonis, lai dotos nospraustajā ceļā.”

(Ps 33:6,9) “Ar Tā Kunga vārdu ir radītas debesis, un viss debesu spēks ir radīts ar Viņa mutes elpu. Jo Viņš runāja, un tā notika, Viņš pavēlēja, un viss radās.”

(Psa 104);

(Ebr 11:3) “Jo ticībā mēs noprotam, ka pasaule ir radīta Dieva Vārda spēkā, ka no neredzamā cēlies redzamais.”

7. «Cilvēka daba»

Vīrietis un sieviete bija radīti pēc Dieva līdzības ar individualitāti, ar gribasspēku un ar brīvību domāt un rīkoties. Lai gan radīti kā brīvas būtnes, katrs cilvēks ir nedalāma miesas, prāta un gara vienība, kura ir atkarīga no Dieva sniegtās dzīvības, elpas un visa pārējā. Kad mūsu pirmie vecāki nepaklausīja Dievam, viņi noliedza savu atkarību no Dieva un krita no sava augstā stāvokļa. Dieva līdzība tajos tika sakropļota un viņi kļuva par nāves priekšmetu. Viņu pēcnācēji līdzdala šo kritušo dabu un tā sekas. Viņi ir dzimuši ar vājībām un tieksmi uz ļaunu. Bet Dievs Kristū

salīdzināja pasauli ar sevi un ar Viņa Garu atjauno nožēlojamus mirstīgos Viņa Radītāja līdzībā. Radīti Dieva godam, viņi ir aicināti mīlēt Viņu un vienam otru un rūpēties par vidi.

(1.Moz 1:26–28) “Tad Dievs sacīja: “Darīsim cilvēku pēc mūsu tēla un pēc mūsu līdzības; tie lai valda pār zivīm jūrā un pār putniem gaisā, un pār lopiem, un pār visu zemi un visiem rāpuļiem, kas rāpo zemes virsū. ” Un Dievs radīja cilvēku pēc Sava tēla, pēc Dieva tēla Viņš to radīja, vīrieti un sievieti Viņš radīja. Un Dievs tos svētīja un sacīja uz tiem: “Augļojieties un vairojieties! Piepildiet zemi un pakļaujiet sev to, un valdiet pār zivīm jūrā un putniem gaisā, un katru dzīvu radījumu, kas rāpo pa zemi. ”

(1.Moz 2:7) “Un Dievs Tas Kungs radīja cilvēku no zemes pišļiem un iedvesa viņa nāsīs dzīvības dvasi; tā cilvēks tapa par dzīvu dvēseli.”

(Ps 8:4–8) “Kad es redzu Tavas debesis, Tavu roku darbu, mēnesi un zvaigznes, ko Tu esi radījis,– kas gan ir cilvēks, ka Tu viņu pieņini, un cilvēka bērns, ka Tu viņu uzlūko? Tikai mazliet Tu viņu esi šķīris no Dieva, ar godību un varenību Tu viņu esi pušķojis, esi to darījis par valdnieku pār Saviem radījumiem, visu Tu esi nolīcis pie viņa kājām: avis un vēršus visnotaļ, arī lauku zvērus,

(Ap. d 17:24–28) “Dievs, kas radījis pasauli un visu, kas tanī, būdams debess un zemes Kungs, nemājo rokām celtos tempļos. Un Viņu neapkalpo cilvēku rokas, it kā Viņam kā vajadzētu: Viņš pats dod visiem dzīvību, elpu un visu; Viņš līcis visām tautām celties no vienām asinīm un dzīvot pa visu zemes virsu un nospraudis noteiktus laikus un robežas, kur tiem dzīvot, lai tie meklētu Dievu, vai tie Viņu varētu nojaust un atrast, jebšu Viņš nav tālu nevienam no mums. Jo Viņā mēs dzīvojam un rosāmies, un esam, kā arī daži jūsu dziesminieki sacījuši: mēs arī esam Viņa cilts.”

(1.Moz 3;)

(Ps 51:5) “Tiešām, es atzīstu savus pārkāpumus, un mani grēki ir vienmēr manu acu priekšā!”

(Rom. 5:12–17) “Tātad, kā viena cilvēka vainas dēļ pasaulē ienācis grēks un ar grēku — nāve, tā visu cilvēku dzīvē ienākusi nāve, jo visi viņi ir grēkojuši, jo arī līdz bauslībai pasaulē bija grēks, bet grēku nepielīdzina, ja nav bauslības, bet nāve valdīja arī no Ādama līdz Mozum pār tiem, kuru grēks nebija līdzīgs Ādama pārkāpumam. — Šis nu ir nākamā Ādama pirtētā. Bet žēlastības dāvana neatbilst pārkāpumam: viena cilvēka pārkāpuma dēļ neskaitāmi ir miruši, bet Dieva žēlastība un viena cilvēka — Jēzus Kristus — nepelnītā žēlastības dāvana daudz vairāk nākusi pār šiem neskaitāmajiem. Tāpat dāvanai par iemeslu nav viena cilvēka pārkāpums: jo sods gan ir nācis viena pārkāpuma dēļ un nesis pazudināšanu, bet žēlastības dāvana nākusi daudzu pārkāpumu dēļ un nesusi taisnošanu. Jo, ja jau viena cilvēka pārkāpuma dēļ nāve caur šo vienu kļuvusi par valdnieci, cik daudz vairāk tie, kas saņēmuši žēlastības un taisnības dāvanas pārpilnību, kļūs dzīvības valdnieki caur šo vienu Jēzu Kristu!”

(2.Kor 5:19–20) “Jo Dievs bija Kristū un salīdzināja pasauli ar Sevi, tiem viņu grēkus nepielīdzinādams, un ir mūsu starpā līcis salīdzināšanas vārdu.” Tā mēs nākam, Kristus sūtīti, un pamācām, it kā Dievs runātu caur mums. Mēs lūdzam Kristus Vārdā: ļaujieties salīdzināties ar Dievu!”

(Ps 51:10) “Liec man atkal baudīt prieku un labsajūtu, lai liksmojas kauli, kurus Tu esi man salauzījis!”

(1.Jņ 4:7–8, 11, 20) “Mīļie, mīlēsim cits citu, jo mīlestība ir no Dieva, un katrs, kas mīl, ir no Dieva dzimis un atzīst Dievu. Kas nemīl, nav Dievu atzinis, jo Dievs ir mīlestība. Mīļie, ja Dievs mūs tā ir mīlējis, tad arī mums pienākas citam citu mīlēt. Ja kāds saka: es mīlu Dievu, — un ienīst savu brāli, tad viņš ir melis; jo, kas nemīl savu brāli, ko viņš ir redzējis, nevar mīlēt Dievu, ko viņš nav redzējis.”

(1.Moz 2:15) “Un Dievs Tas Kungs ņēma cilvēku un ielika viņu Ēdenes dārzā, lai viņš to koptu un sargātu.”

8.

«Lielā cīņā»

Tagad visa cilvēce ir ierauta lielā cīņā starp Kristu un sātānu attiecībā par Dieva raksturu, Viņa likumu, un Viņa valdību pār visumu. Šis konflikts sākās debesīs kad radīta būtne, kurai bija brīvība izdarīt izvēli, pašpaaugstinoties kļuva par sātānu, Dieva pretinieku un ierāva dumpī daļu no eņģeļu pulka. Viņš ienesa sacelšanās garu šajā pasaulē, kad Ādamu un Ievu novirzīja grēkā. Grēks sakropļoja Dieva līdzību cilvēkā, ienesa sajukumu radītajā pasaulē un tās galīgo izpostīšanu pasaulē plašos plūdus. Šo pasauli novēroja visa radība un pasaule kļuva par vispārēja konflikta arēnu, kurā Dieva mīlestība beidzot tiks attaisnota. Lai saviem ļaudīm palīdzētu šajā cīņā, Kristus sūta Svēto Garu un paklausīgos eņģeļus lai vadītu, aizsargātu un uzturētu tos pestīšanas ceļā.

(Atkl 12:4–9) “Viņa aste noslaucīja trešo daļu zvaigžņu no debesīm un nometa tās uz zemi. Pūķis stāvēja sievas priekšā, kurai bija jādzemdē, lai aprītu viņas bērnu, kad viņa būs dzemdējusi. Viņai piedzima bērns, dēls, kam bija ganīt visas tautas ar dzelzs zizli; un viņas bērns tika aizrauts pie Dieva un pie Viņa troņa. Tad sieva bēga tuksnesī, kur tai bija Dieva sataisīta vieta, lai viņa tur tiktu uzturēta tūkstoš divi simti sešdesmit dienas. Izcēlās karš debesīs, Miķelis ar saviem eņģeļiem sāka karot ar pūķi. Pūķis un viņa eņģeļi turējās pretim. Bet tie nespēja, un tiem nebija vairs vietas debesīs. Lielais pūķis, vecā čūska, to sauc par velnu un sātānu, kas pieviļ visu pasauli, tapa gāzts; viņš tika nomests uz zemi un līdz ar viņu tā eņģeļi.”

(Jes 14:12–14) “Kā tu esi kritis no debesīm, tu spožā zvaigzne, tu ausekļa dēls! Kā tu esi nogāzts pie zemes, tu, kas tautas locīji! Tu gan domāji savā prātā: es kāpšu debesīs un uzcelšu savu troni augstu pār Dieva zvaigznēm, es nometīšos uz saiešanas kalna pašos ziemeļos! Es uzkāpšu augstumos, es būšu kā pats Visuaugstākais!”

(Ec 28:12–18) “Cilvēka bērns, dziedai raudu dziesmu par Tiras ķēniņu un saki tam: tā saka Dievs Tas Kungs: tu, pilnības paraugs, pilns gudrības un apveltīts ar vispilnīgāko skaistumu, tu biji Ēdenē, Dieva dārzā, visādi dārgakmeņi rotāja tavu tērpu: sardions, topāzs, jaspiss, hrizolīts, berils, onikss, safirs, rubīns un smaragds, no zelta bija tava tērpa apmales un izgreznojumi, kas bija darināti tai dienā, kad tevi iecēla. Tu biji svaidīts ķerubis, kas sargā, Es biju tevi iecēlis, svētajā Dieva kalnā tu staigāji degošu akmeņu vidū. Nevainojams tu biji savos ceļos no tās dienas, kad tevi iecēla par ķēniņu, līdz kamēr atrada tevī noziegumu. Tavas plašās tirdzniecības dēļ tava sirds pildījās ar netaisnību. Un, kad tu apgrēkojies, Es padzinu tevi no Dieva kalna, un izraidīju tevi, ķerubu, kas sargā, no degošo akmeņu vidus. Tava sirds bija palikusi lepna tava skaistuma dēļ, tu savu gudrību pazaudēji aiz ārējā spožuma. Tādēļ Es nogāzu tevi pie zemes ķēniņu acu priekšā, lai tie priecājas par to, kā tev klājies. Ar saviem daudzajiem noziegumiem un ar negodīgo tirgošanos tu esi licis negodā savus svētumus; tādēļ Es liku izšauties ugunij no tevis paša, kas tevi aprija, un daru tevi par pelniem uz zemes visu to acu priekšā, kas tevi redzējušas.”

(1.Moz 3);

(Rom 1:19–32) “Jo, ko par Dievu var zināt, tas viņiem ir atklāts: Dievs pats viņiem to atklājis. Kopš pasaules radīšanas Viņa neredzamās īpašības, gan Viņa mūžīgais spēks, gan Viņa dievišķība, ir skaidri saredzamas Viņa darbos, tāpēc viņiem nav ar ko aizbildināties. Jo, zinādami Dievu, viņi to nav turējuši godā kā Dievu un Viņam nav pateikušies, bet savos spriedumos krituši nīcības gūstā un savā sirds neprātā iegrīmuši tumsā. Saukdami sevi par gudriem, tie kļuvuši ģeķi un apmainījuši neiznīcīgā Dieva godību pret iznīcīgam cilvēkam un putniem, lopiem un rāpuļiem līdzīgiem tēliem. Tāpēc Dievs viņus viņu sirds kārtībā nodevis izvīrtībai, kurā viņi paši sākuši sagandēt savas miesas, tāpēc ka viņi dievišķo patiesību apmainījuši pret meliem un sākuši dievināt un pielūgt radību, atstājot novārtā Radītāju, kas ir augsti teicams mūžīgi, āmen. Tāpēc Dievs viņus nodevis apkaunojošās kaislībās: sievietes apmainījušas dabisko dzimumu kopdzīvi ar pret dabisko. Tāpat arī vīrieši, atmezdami dabisko kopdzīvi ar sievieti, cits pret citu iekaisuši savā iekārē, piekopdami netiklību, vīrietis ar vīrieti, paši saņemdami sodu par savu maldīšanos. Tad nu tāpat, kā viņi nav turējuši cieņā viņiem doto Dieva atziņu, Dievs sagandējis viņu prātu, ka viņi dara to, kas neklājas. Tie piepildījuši savu dzīvi ar visādiem netikumiem: netaisnību, samaitātību, iekāri, ļaunumu, skaudību, slepkavību, kildām, krāpšanu, ļaunprātību, mēlnesību, kļuvuši par neslavas cēlājiem, Dieva nicinātājiem, nekaunām, augstprāšiem, lielībniekiem, ļauna izdomātājiem, vecākiem nepaklausīgiem, bezprātīgiem, neuzticamiem, cietsirdīgiem, nežēlīgiem. Pazīdami Dieva taisnību, ka tie, kas tādas lietas dara, ir pelnijuši nāvi, viņi tomēr ne vien paši tā dara, bet vēl priecājas par tiem, kas tā dzīvo.

(Rom 5:12–21) “Tāpat, kā viena cilvēka vainas dēļ pasaulē ienācis grēks un ar grēku — nāve, tā visu cilvēku dzīvē ienākusi nāve, jo visi viņi ir grēkojuši; jo arī līdz bauslībai pasaulē bija grēks, bet grēku nepielīdzina, ja nav bauslības, bet nāve valdīja arī no Ādama līdz Mozum pār tiem, kuru grēks nebija līdzīgs Ādama pārkāpumam. — Šis nu ir nākamā Ādama pirtēls. Bet žēlastības dāvana neatbilst pārkāpumam: viena cilvēka pārkāpuma dēļ neskaitāmi ir miruši, bet Dieva žēlastība un viena cilvēka — Jēzus Kristus — nepelnītā žēlastības dāvana daudz vairāk nākusi pār šiem neskaitāmajiem. Tāpat dāvanai par iemeslu nav viena cilvēka pārkāpums: jo sods gan ir nācis viena pārkāpuma dēļ un nesis pazudināšanu, bet žēlastības dāvana nākusi daudzu pārkāpumu dēļ un nesusi taisnošanu. Jo, ja jau viena cilvēka pārkāpuma dēļ nāve caur šo vienu kļuvis par valdnieci, cik daudz vairāk tie, kas saņēmuši žēlastības un taisnības dāvanas pārpilnību, kļūs dzīvības valdnieki caur šo vienu Jēzu Kristu! Tāpat, kā viena cilvēka pārkāpuma dēļ pār visiem nākusi pazudināšana, gluži tāpat viena cilvēka taisnības darbs visiem nes taisnošanu uz dzīvību. Jo, kā ar viena cilvēka nepaklausību neskaitāmi kļuvi grēcinieki, tāpat ar viena cilvēka paklausību neskaitāmi kļūs taisnoti. Bet bauslība ienākusi starpā, lai pārkāpums vairotos; bet, kur vairojies grēks, tur pārpārim vairojusies žēlastība, lai, tāpat kā līdz šim grēks ir valdījis nāvē, turpmāk valdītu žēlastība caur taisnību uz mūžīgu dzīvību, caur mūsu Kungu Jēzu Kristu.”

(Rom 8:19–22) “Arī visa radība ilgodamās gaida to dienu, kad Dieva bērni parādīsies savā godībā. Jo radība pakļauta iznīcībai nevis aiz savas patikas, bet aiz Tā gribas, kas viņu tai pakļāvis; tomēr viņai dota cerība. Jo arī pati radība reiz tiks atsvabināta no iznīcības verdzības un iegūs Dieva bērnu apskaidrību un svabadību. Jo mums ir zināms, ka visa radība vēl aizvien līdz ar mums klusībā nopūšas un cieš sāpes.”

(1.Moz 6–8);

(2.Pēt 3:6) “Tāpēc arī toreizējā pasaule gāja bojā ūdens plūdus.”

(1.Kor 4:9) “Man šķiet, ka Dievs nolīcis mūs, apustuļus, par pēdējiem, it kā nāvei nolemtus. Jo mēs esam kļuvuši par izsmieklu pasaulei, eņģeļiem un cilvēkiem.”

(Ebr 1:14) “Vai tie visi nav kalpotāji gari, izsūtāmi kalpošanai to labā, kam jāamanto pestīšana?”

9.

«Kristus dzīve, nāve un augšāmcelšanās»

Ar Kristus dzīves pilnīgo paklausību Dieva gribai, Viņa ciešanās, nāvē un augšāmcelšanās, Dievs sniedza vienīgos salīdzināšanas (no grēka izpiršanas) līdzekļus, tā, ka tie, kas ticībā pieņem šo salīdzināšanu var mantot mūžīgu dzīvību un visa radība var labāk saprast neizsakāmo un svēto Radītāja mīlestību. Šis pilnīgais salīdzinājums aizstāv Dieva likuma taisnību un Viņa rakstura žēlsirdību, jo tie abi apsūdz mūsu grēku un sniedz mums piedošanu. Kristus nāve ir aizvietojoša un izpērkoša, salīdzinoša un pārveidojoša. Kristus augšāmcelšanās pasludina Dieva uzvaru pār ļaunuma spēkiem un tiem, kuri pieņem šo salīdzināšanu pārliecina par viņu galīgo uzvaru pār grēku un nāvi. Tas paziņo Jēzus Kristus Varu, kura priekšā zemosies ikviens debesis un virs zemes.

(Jāņa 3:16) “Jo tik ļoti Dievs pasauli mīlējis, ka Viņš devis Savu vienpiedzimušo Dēlu, lai neviens, kas Viņam tic, nepazustu, bet dabūtu mūžīgo dzīvību.”

(Jes 53);

(1Pēt 2:21–22) “Jo uz to jūs esat aicināti; jo arī Kristus ir cietis jūsu labā, jums atstādams priekšzīmi, lai jūs sekotu Viņa pēdām. Tas grēku nedarīja, nedz arī atrada viltu Viņa mutē;”

(1.Kor 15:3) "Jo es jums vispirms esmu mācījis, ko es pats saņēmu, ka Kristus ir miris par mūsu grēkiem pēc rakstiem."

(1.Kor 15:4, 20–22) "Un ka Viņš aprakts un trešajā dienā augšāmcēlies pēc rakstiem, Bet nu Kristus ir uzmodināts no miroņiem, Viņš kā pirmais no mirušajiem. Jo, kā caur cilvēku nāve, tā arī caur cilvēku miroņu augšāmcelšanās. Jo, kā Ādamā visi mirst, tāpat arī Kristū visi tiks dzīvi darīti."

(2.Kor 5:14–15; 19–21) "Jo Kristus mīlestība mūs vada, kad tā spriežam: tā kā viens ir miris par visiem, tā tad visi ir miruši. Un Viņš mira par visiem, lai tie, kas dzīvo, nedzīvo vairs sev pašiem, bet Tam, kas par viņiem miris un uzmodināts. Jo Dievs bija Kristū un salīdzināja pasauli ar Sevi, tiem viņu grēkus nepielīdzinādams, un ir mūsu starpā licis salīdzināšanas vārdu. Tā mēs nākam, Kristus sūtīti, un pamācām, it kā Dievs runātu caur mums. Mēs lūdzam Kristus Vārdā: ļaujieties salīdzināties ar Dievu!

To, kas grēka nepazīna, Viņš mūsu labā ir darījis par grēku, lai mēs Viņā kļūtu Dieva taisnība."

(Rom 1:4) "mūsu Kungu Jēzu Kristu, kas ar Savu augšāmcelšanos no mirušiem Svētajā Garā atklājies kā Dieva Dēls spēkā."

(Rom 3:25) "Viņu Dievs tiem, kas tic, nolīcis par grēka izpircēju Viņa asinīs, tā parādīdams Savu taisnību;"

(Rom 4:25) "Viņu, kas nodots nāvē mūsu pārkāpumu dēļ un uzmodināts, lai mēs tiktu taisnoti."

(Rom 8:3–4) "Jo, ko bauslība nespēja, nevarīga būdama mūsu miesas dēļ, to ir darījis Dievs: sūtīdams Savu paša Dēlu grēcīgās miesas veidā un grēka dēļ, Viņš grēku, kas bija miesā, pazudinājis uz nāvi, lai bauslības taisnība tiktu piepildīta mūsos, kas nedzīvojam vairs miesai, bet Garam."

(1.Jņ 2:2) "Viņš ir mūsu grēku izpircējs, ne tikai mūsu vien, bet visas pasaules grēku."

(1.Jņ 4:10) "Šī ir tā mīlestība nevis, ka mēs esam mīlējuši Dievu, bet ka Viņš mūs mīlējis un sūtījis Savu Dēlu mūsu grēku izpirkšanai."

(Kol 2:15) "Tā Viņš atbrūņojis visas pretvaras, tās atklāti kaunā likdams un Kristū uzvaru svinēdams pār viņām."

(Fil 2:6–11) "kas, Dieva veidā būdams, neturēja par laupījumu līdzināties Dievam, bet Sevi iztukšoja, pieņemdams kalpa veidu, tapdams cilvēkiem līdzīgs; un, cilvēka kārtā būdams, Viņš pazemojās, kļūdams paklausīgs līdz nāvei, līdz pat krusta nāvei! Tāpēc arī Dievs Viņu ļoti paaugstinājis un dāvinājis Viņam Vārdu pāri visiem vārdiem, lai Jēzus Vārdā locītos visi ceļi debesīs un zemes virsū un pazemē un visas mēles apliecinātu, ka Jēzus Kristus ir Kungs Dievam Tēvam par godu."

10.

«Pestīšanas piedzīvojums»

Neizmērojamā Dieva mīlestība un žēlastība padarīja Kristu, kurš pats nepieļāva nevienu grēku, kļūt par grēku priekš mums, tā lai Viņā mēs varētu piepildīt Dieva taisnību. Vadīti no Svētā Gara, mēs izjūtam vajadzību atzīt mūsu grēcīgumu, atgriezties no mūsu pārkāpumiem un vingrināt ticību Jēzū kā Kungā un Kristū kā mūsu Aizvietotājā un Piemērā. Šī ticība, kura pieņem pestīšanu

nāk caur Vārda dievišķo spēku un ir Dieva žēlastības Dāvana. Caur Kristu mēs esam taisnoti, pieņemti kā Dieva dēli un meitas un atbrīvoti no grēka varas. Ar Garu mēs piedzimstam no augšienes un esam svētoti. Gars atjauno mūsu prātus, raksta Dieva likumu mūsu sirdīs un mums ir dots spēks dzīvot svētu dzīvi. Paliekot Viņā mēs kļūstam par dievišķās dabas dalībniekiem un mums ir pestīšanas pārliecība tagad un Dieva tiesā.

(2.Kor 5:17–21) “Tādēļ, ja kas ir Kristū, tas ir jauns radījums; kas bijis, ir pagājis, redzi, viss ir tapis jauns. Bet tas viss nāk no Dieva, kas mūs ir salīdzinājis ar Sevi caur Kristu un mums devis salīdzināšanas kalpošanu. Jo Dievs bija Kristū un salīdzināja pasauli ar Sevi, tiem viņu grēkus nepielīdzinādams, un ir mūsu starpā licis salīdzināšanas vārdu. Tā mēs nākam, Kristus sūtīti, un pamācām, it kā Dievs runātu caur mums. Mēs lūdzam Kristus Vārdā: ļaujieties salīdzināties ar Dievu! To, kas grēka nepazina, Viņš mūsu labā ir darījis par grēku, lai mēs Viņā kļūtu Dieva taisnība.”

(Jņ 3:16) “Jo tik ļoti Dievs pasauli mīlējis, ka Viņš devis Savu vienpiedzimušo Dēlu, lai neviens, kas Viņam tic, nepazustu, bet dabūtu mūžīgo dzīvību.”

(Gal 1:4) “kas pats Sevi ir nodevis par mūsu grēkiem, lai mūs izglābtu no šīs tagadējās ļaunās pasaules pēc Dieva, mūsu Tēva, prāta;”

(Gal 4:4–7) “Bet, kad laiks bija piepildījies, tad Dievs sūtīja Savu Dēlu, dzimušu no sievas, noliktu zem bauslības, lai izpirktu tos, pār kuriem valdīja bauslība, ka mēs iegūtu bērnu tiesības. Bet, ka jūs esat bērni, to ir Dievs apliecinājis, sūtīdams Sava Dēla Garu jūsu sirdīs, kas sauc: Aba, Tēvs! Tātad tu vairs neesi kalps, bet bērns, bet, ja bērns, tad arī caur Dievu mantinieks.”

(Tit 3:3–7) “Jo arī mēs kādreiz bijām neprātīgi, nepaklausīgi, maldīgāmieš, kalpodami dažādām iekārēm un priekiem, dzīvodami ļaunprātībā un skaudībā, ienīsti un cits citu nīzdami. Bet, kad atspīdēja Dieva, mūsu Glābēja, laipnība un mīlestība uz cilvēkiem, Viņš mūs izglāba, nevis taisnības darbu dēļ, ko mēs būtu darījuši, bet pēc Savas žēlsirdības, ar mazgāšanu atdzimšanai un atjaunošanos Svētajā Garā, ko Viņš bagātīgi pār mums izlējis caur Jēzu Kristu, mūsu Pestītāju, lai, Viņa žēlastībā taisnoti, mēs kļūtu cerētās mūžīgās dzīvības mantinieki.”

(Jņ 16:8) “Un Viņš nāks un liks pasaulei izprast grēku, taisnību un tiesu.”

(Gal 3:13–14) “Kristus ir mūs atpircis no bauslības lāsta, mūsu labā kļūdam par lāstu, jo ir rakstīts: nolādēts ir ikkatrs, kas karājas pie koka, lai Ābrahāma svētība nāktu pār pagāniem Kristū Jēzū, tā, ka ticībā mēs saņemam Gara apsolījumu.”

(1.Pēt 2:21–22) “Jo uz to jūs esat aicināti; jo arī Kristus ir cietis jūsu labā, jums atstādams priekšzīmi, lai jūs sekotu Viņa pēdām. Tas grēku nedarīja, nedz arī atrada viltu Viņa mutē;”

(Rom 10:17) “Tātad ticība nāk no sludināšanas un sludināšana — no Kristus pavēles”

(Lk 17:5) “Un apustuļi sacīja savam Kungam: "Vairo mums ticību. ""

(Mk 9:23–24) “Bet Jēzus uz to sacīja: "Tu saki: ja tu spēj! Kaut tu varētu ticēt! Tas visu spēj, kas tic. " Un tūdaļ tā bērna tēvs brēca un sacīja: "Es ticu, palīdzi manai neticībai!""

(Ef 2:5–10) “arī mūs, kas savos pārkāpumos bijām miruši, darījis dzīvus līdz ar Kristu: žēlastībā jūs esat izglābti! Viņš iekš Kristus Jēzus un līdz ar Viņu mūs ir uzmodinājis un paaugstinājis debesīs, lai nākamajos laikmetos Kristū Jēzū mums parādītu Savas žēlastības un laipnības pāri plūstošo bagātību. Jo no žēlastības jūs esat pestīti ticībā, un tas nav no jums, tā ir Dieva dāvana. Ne ar darbiem, lai neviens nelielītos. Jo mēs esam Viņa darbs, Kristū Jēzū radīti labiem darbiem, kurus Dievs iepriekš sagatavojis, lai mēs tajos dzīvotu.”

(Rom 3:21–26) “Bet tagad neatkarīgi no bauslības atklājusies Dieva taisnība, ko jau apliecina bauslība un pravieši. Šī Dieva taisnība dota ticībā uz Jēzu Kristu visiem, kas tic. Jo tur nav nekādas starpības; jo visi ir grēkojuši, un visiem trūkst dievišķās godības. Bet Dievs Savā žēlastībā tos taisno bez nopelna, sagādājis tiem pestīšanu Jēzū Kristū. Viņu Dievs tiem, kas tic, nolīcis par grēka izpircēju Viņa asinīs, tā parādīdams Savu taisnību; jo Viņš piedod visus agrāk, dievišķās pacietības laikā, nodarītos grēkus, lai tagadējā laikmetā parādītu Savu taisnību, pats taisns būdams un

taisnodams to, kas tic Jēzum.”

(Kol 1:13–14) “Viņš mūs ir izrāvis no tumsības varas un pārcēlis Sava mīļā Dēla valstībā, kurā mums dota pestīšana, grēku piedošana.”

(Rom 8:14–17) “Jo visi, ko vada Dieva Gars, ir Dieva bērni. Jo jūs neesat saņēmuši verdzības garu, lai atkal kristu bailēs, bet jūs esat saņēmuši dievbērņības Garu, kas mums liek saukt: Aba, Tēvs! Šis pats Gars apliecina mūsu garam, ka esam Dieva bērni. Ja nu esam bērni, tad arī mantinieki — Dieva mantinieki un Kristus līdzmantinieki; jo tiešām, ja līdz ar Viņu ciešam, mēs līdz ar Viņu tiksim arī apskaidroti.”

(Gal 3:26) “Jūs jau visi ticēdami uz Jēzu Kristu esat Dieva bērni.”

(Jāņa 3:3–8) “Jēzus atbildēja: "Patiesi, patiesi Es tev saku: ja cilvēks nepiedzimst no augšienes, neredzēt tam Dieva valstības." Nikodēms saka Viņam: "Kā cilvēks var piedzimt, vecs būdams? Vai tad viņš var atgriezties savas mātes miesās un atkal piedzimt?" Jēzus atbildēja: "Patiesi, patiesi Es tev saku: ja kāds neatdzimst ūdenī un Garā, netikt tam Dieva valstībā! Kas no miesas dzimis, ir miesa, un, kas no Gara dzimis, ir gars. Nebrīnies, ka Es tev esmu sacījis: tev jāpiedzimst no augšienes. Vējš pūš kur gribēdams, un tu dzirdi viņu pūšam, bet nezini, no kurienes viņš nāk un kurp viņš iet. Tāpat ir ar ikvienu, kas piedzimis no Gara. "

(Ec 36:25–27) “Es jūs slacināšu ar šķīstu ūdeni, lai jūs topat šķīsti: Es jūs šķīstīšu no visiem jūsu traipiem un no visādas jūsu elka kalpības. Es jums piešķiršu jaunu sirdi un jaunu garu; Es izņemšu no jūsu krūtīm akmens sirdi un ielikšu jums miesas sirdi. Es jums došu Savu Garu un jūs vadīšu, ka jūs staigāsiet Manos likumos un sargāsiet un pildīsiet Manas tiesas.”

(Rom 5:6–10) “Jo Kristus par mums bezdievīgajiem ir miris tanī laikā, kad vēl bijām nespēcīgi. Neviens tik lēti nemirs par kādu taisno. Par to, kas labs, jau drīzāk kāds ir gatavs mirt. Bet Dievs Savu mīlestību uz mums pierāda ar to, ka Kristus par mums miris, kad vēl bijām grēcinieki. Jo vairāk tagad, taisnoti ar Viņa asinīm, caur Viņu tiksim izglābti no dusmības. Jo, ja mēs, kas bijām naidā ar Dievu, tikām salīdzināti ar Viņu Viņa Dēla nāvē, cik daudz vairāk, salīdzināti būdami, tiksim izglābti Viņa dzīvībā!”

(Rom 8:1–4) “Tad nu tiem, kas ir Kristū Jēzū, vairs nav nekādas pazudināšanas. Jo dzīvības Gara bauslība Kristū Jēzū tevi ir atsvabinājusi no grēka un nāves bauslības. Jo, ko bauslība nespēja, nevarīga būdama mūsu miesas dēļ, to ir darījis Dievs: sūtidams Savu paša Dēlu grēcīgās miesas veidā un grēka dēļ, Viņš grēku, kas bija miesā, pazudinājis uz nāvi, lai bauslības taisnība tiktu piepildīta mūsos, kas nedzīvojam vairs miesai, bet Garam.”

(Rom 12:2) “Un netopiet šai pasaulei līdzīgi, bet pārvērtieties, atjaunodamies savā garā, lai pareizi saprastu, kas ir Dieva griba: to, kas ir labs, tīkams un pilnīgs.”

(Ebr 8:7–12) “Jo, ja pirmā būtu bijusi bez trūkuma, tad nemeklētu vietu otrai. Jo, tos norādams, Viņš saka: redzi, nāk dienas, Tas Kungs saka, kad Es celšu jaunu derību ar Israēla namu un ar Jūdas namu, ne pēc tās derības parauga, ko Es esmu cēlis viņu tēviem tai dienā, kad Es viņu rokas satvēru, lai viņus izvestu no Ēģiptes zemes, jo viņi paši nav palikuši Manā derībā, un Es esmu viņus pametis, saka Tas Kungs. Šī ir tā derība, ko Es celšu Israēla namam pēc šīm dienām, saka Tas Kungs, Es likšu Savus baušļus viņu prātā un tos rakstīšu viņu sirdīs un būšu viņiem par Dievu, un viņi Man būs par tautu. Un viņi nemācīs katrs savu tuvāko un brālis brāli, sacīdami: atzīsti To Kungu, — jo visi Mani pazīs no mazā līdz lielajam viņu starpā. Jo Es būšu žēlīgs viņu netaisnībām un viņu grēkus vairs nepieminēšu.”

(1.Pēt 1:23) “jūs, kas esat atdzimuši ne no iznīcīgas sēklas, bet neiznīcīgas, no dzīvā un paliekamā Dieva vārda.”

(2.Pēt 1:3–4) “Mums jau Viņa dievišķais spēks ir dāvinājis visu, kas vajadzīgs dzīvībai un dievbijībai Tā atziņā, kas mūs ir aicinājis ar Savu godību un spēku. Ar to Viņš mums ir dāvinājis ļoti lielus un dārgus apsolījumus, lai jums ar tiem būtu daļa pie dievišķas dabas, jums, kas esat izbēguši no tā posta, kas kārību dēļ ir pasaulē.

11.

«Izaugsme Kristū»

Nomirstot pie krusta, Jēzus svinēja uzvaru pār ļaunuma spēkiem. Tas, kurš pakļāva demoniskos garus savas Zemes kalpošanas laikā, ir salauzis viņu varu un skaidri atklājis viņu galējo bojāeju. Jēzus uzvara sniedz arī mums uzvaru pār ļaunā spēkiem, kas centīsies mūs kontrolēt, kad ejam kopā ar Viņu mierā, priekā un Viņa mīlestības pārleicībā. Tagad Svētais Gars iemājo mūsos un sniedz mums spēku. Pastāvīgi nodevušies Kristum kā mūsu Glābējam un Kungam, mēs esam atbrīvoti no pagātnes darbu nastas. Mēs vairs nedzīvojam tumsā, baidoties no ļaunajiem spēkiem, neziņas un mūsu iepriekšējās dzīves bezjēdzības. Šajā jaunajā brīvībā Jēzū mēs esam aicināti pieaugt Viņa rakstura līdzībā, sarunājoties ar Viņu ik dienas lūgšanā, uzņemot un pārdomājot Viņa Vārdu un providenci, slavējot Viņu dziesmās, pulcējoties uz dievkalpojumiem, un piedaloties Baznīcas misijā. Kad mēs nododam sevi mīlošā kalpošanā apkārtējiem cilvēkiem, un liecinām par Viņa piedāvāto glābšanu, Viņa pastāvīgā klātbūtne Garā pārveido katru mūsu dzīves mirkli un uzdevumu garīgā piedzīvojumā.

(Ps. 1:1,2) Svētīgs tas cilvēks, kas neseko bezdievīgo padomam, nedz staigā grēcinieku ceļus, nedz arī sēž paļātāju pulkā, bet kam prāts saistās pie Tā Kunga baušļiem un kas dienām un naktīm domā par Viņa bauslību.

(Ps. 23:4) Jebšu es arī staigāju tumšā ielejā, taču ļaunuma nebīstos, jo Tu esi pie manis, Tava gana vēzda un Tavš gana zizlis mani iepriecina.

(Ps. 77:12,13) Es tad pieminu Tā Kunga darbus, es tad tiešām dziļi savā sirdī pieminu Tavus brīnuma darbus kopš senseniem laikiem. Es tad ilgi pārdomāju Tavus darbus, es apsveru sevī un paužu savās dziesmās visu, ko Tu dari.

(Kol. 1:13,14) Viņš mūs ir izrāvis no tumsības varas un pārcēlis Sava mīļā Dēla valstībā, kurā mums dota pestīšana, grēku piedošana.

(Kol. 2:6,14,15) Tad nu Kristu Jēzu pieņemuši, dzīvojiet Viņā [...] Viņš izdeldējis pret mums vērsto parādu rakstu ar visām tā prasībām un paņēmis to no mūsu vidus, pienaglodams pie krusta. Tā Viņš atbrūņojis visas pretvaras, tās atklāti kaunā likdams un Kristū uzvaru svinēdams pār viņām.

(Lk. 10:17-20) Un tie septiņdesmit[A] pārnāca un ar lielu prieku stāstīja: "Kungs, pat ļaunie gari mums padodas Tavā Vārdā!" Bet Viņš sacīja: "Es redzēju sātanu kā zibeni no debesīm krītam! Redziet, Es jums esmu devis spēku, ka varat staigāt pāri čūskām un skorpioniem un katram ienaidnieka spēkam, un viss tas jums nekā nekaitēs. Tomēr nepriecājieties par to, ka gari jums paklause, bet priecājieties par to, ka jūsu vārdi ir ierakstīti debesīs."

(Efez. 5:19,20) [...] Runādami cits uz citu psalmos, himnās un garīgās dziesmās, dziedādami un slavēdami To Kungu savās sirdīs. Pateicieties vienumēr un par visu Dievam Tēvam mūsu Kunga Jēzus Kristus Vārdā.

(Efez. 6:12-18) Jo ne pret miesu un asinīm mums jācīnās, bet pret valdībām un varām, šīs tumsības pasaules valdniekiem un pret ļaunajiem gariem pasaules telpā. Tāpēc satveriet visus Dieva ieročus, lai jūs būtu spēcīgi pretī stāties ļaunajā dienā un, visu uzvarējuši, varētu pastāvēt. Tātad stāviet, savus gurnus apjozuši ar patiesību, tērpušies taisnības bruņās, kājas apāvuši ar apņemšanos kalpot miera evaņģēlijam; bez visa tā satveriet ticības vairogu, ar ko jūs varēsiet dzēst visas ļaunā ugunīgās bultas. Ņemiet arī pestīšanas bruņu cepuri un Gara zobenu, tas ir, Dieva vārdu, ar visām lūgšanām un lūgumiem lūdziet Dievu Garā ik brīdi; tai pašā nolūkā esiet nomodā un pastāviet savās aizlūgšanās par visiem svētajiem.

(1.Tes. 5:23) Bet pats miera Dievs lai jūs svētī caurcaurim, un jūsu gars, dvēsele un miesa visā pilnībā lai paliek bezvainīgi līdz mūsu Kunga Jēzus Kristus atnākšanai.

(2.Pēt. 2:9) Tas Kungs prot izglābt dievbijīgos no kārdinājuma, bet netaisnus paturēt mokām soda dienā.

(2.Pēt. 3:18) Bet audziet mūsu Kunga un Pestītāja Jēzus Kristus žēlastībā un atziņā! Viņam lai ir gods tagad un līdz mūžības dienai!

(2.Kor. 3:17,18) Tas Kungs ir Gars. Kur Tā Kunga Gars, tur ir brīvība. Bet mēs visi, atsegtām sejām, Dieva godību redzēdami kā spogulī, topam pārvērsti Viņa paša līdzībā no spožuma uz spožumu. To dara Tā Kunga Gars.

(Fil. 3:7-14) Bet, kas man bija ieguvums, to es Kristus dēļ esmu uzskatījis par zaudējumu. Bet arī tagad es visu to uzskatu par zaudējumu, salīdzinot ar mana Kunga Kristus Jēzus atziņas nesalīdzināmo pārākumu, kura dēļ es visu to esmu zaudējis un uzskatu to par mēsliem, lai Kristu iegūtu un atrastos Viņā; negūdams savu taisnību no bauslības, bet no Kristus ticības, taisnību no Dieva uz ticības pamata, lai atzītu Viņu un Viņa augšāmcelšanās spēku un Viņa ciešanu sadraudzību; tā es pielīdzinos Viņa nāvei cerībā sasniegt augšāmcelšanos no miroņiem. Nevis, ka es to jau būtu saņēmis vai jau būtu pilnīgs, bet es dzenos, lai to satvertu, tāpat kā arī mani satvēris Kristus Jēzus. Brāļi, es vēl nedomāju, ka pats būtu to satvēris, bet vienu gan — aizmirsdams to, kas aiz manis, stiepdamies pēc tā, kas priekšā, es dzenos pretim mērķim, goda balvai — Dieva debesu aicinājumam Kristū Jēzū.

(1.Tes. 5:16-18) Esiet priecīgi vienumēr, lūdziet bez mitēšanās Dievu. Par visu esiet pateicīgi! Jo tāda ir Dieva griba Kristū Jēzū attiecībā uz jums.

(Mt. 20:25-28) Bet Jēzus pieaicināja tos un sacīja: "Jūs zināt, ka valdnieki ir kungi pār tautām un lielie kungi tās apspiež. Bet pie jums tā nebūs būt; bet, kas no jums grib būt liels, tas lai ir jūsu sulainis. Un, ja kas jūsu starpā grib būt pirmais, tas lai ir jūsu kalps; tā kā Cilvēka Dēls nav nācis, lai Viņam kalpotu, bet ka Viņš kalpotu un atdotu Savu dzīvību kā atpirkšanas maksu par daudziem."

(Jņ. 20:21) Tad Jēzus vēlreiz viņiem saka: "Miers ar jums! Kā Tēvs Mani sūtījis, tā Es jūs sūtu."

(Gal. 5:22-25) Bet Gara auglis ir: mīlestība, prieks, miers, pacietība, laipnība, labprātība, uzticamība, lēnprātība, atturība. Pret tādām lietām nav bauslības. Bet tie, kas Kristum pieder, ir savu miesu krustā situši līdz ar kaislībām un iekārošanām. Ja dzīvojam Garā, tad arī staigāsim Garā. Nedzīsimies pēc tukša goda, cits citu izaicinādami, cits citu apskauzdami.

(Rom. 8:38,39) Tāpēc es esmu pārliecināts, ka ne nāve, ne dzīvība, ne eņģeļi, ne varas, ne lietas esošās, ne nākamās, ne spēki, ne augstumi, ne dziļumi, ne cita kāda radīta lieta mūs nevarēs šķirt no Dieva mīlestības, kas atklājusies Kristū Jēzū, mūsu Kungā!

(1.Jņ. 4:4) Jūs, bērniņi, esat no Dieva un esat viņus uzvarējuši, jo lielāks ir Tas, kas jūsos, nekā tas, kas ir pasaulē.

(Ebr. 10:25) Neatsim savas sapulces, kā daži paraduši, bet cits citu paskubināsim, un jo vairāk, redzot tuvojamies to dienu.

12.

«Draudze (Baznīca)»

Draudze ir ticīgo sabiedrība, kas atzīst Jēzu Kristu kā Kungu un Pestītāju. Kā turpinājums Dieva tautai no Vecās Derības laikiem mēs esam aicināti iziet no pasaules, mēs esam apvienoti pielūgsmē, sadraudzībā, vārda mācībā, Kunga Vakarēdiena baudīšanā, kalpošanai visai cilvēcei, un pasaulplašai evaņģēlija sludināšanai. Draudze manto tās autoritāti no Kristus, kas ir iemiesotais Vārds un no Svētiem Rakstiem, kas ir rakstītais Vārds. Draudze ir Dieva ģimene, Viņa pieņemtie bērni, tās locekļi dzīvo pamatojoties uz jauno derību. Draudze ir Kristus miesa, ticīgo sabiedrība, kurai Kristus pats ir tās Galva. Draudze ir līgava par ko Kristus mira lai Viņš to varētu svētīt un šķīstīt. Pie Viņa godības pilnās atnākšanas, Viņš draudzi pasniegs sev kā pagodinātu

draudzi, kas uzticīga visos laikmetos, kas atpirkta ar Viņa dārgajām asinīm, kurai nav ne traipa ne grumbas, bet kas ir svēta un bez vainas.

(1.Moz 12:3) "Es svētīšu tos, kas tevi svētī, un nolādēšu tos, kas tevi nolād, un tevī būs svētītas visas zemes ciltis. ""

(Mt 16:13–20) "Bet, kad Jēzus nonāca Filipa Cezarejas robežās, Viņš vaicāja Saviem mācekļiem un sacīja: "Ko ļaudis saka par Cilvēka Dēlu, kas Viņš esot?" Un viņi atbildēja: "Citi saka: Jānis Kristītājs, citi: Ēlija, vēl citi: Jeremija vai kāds no praviešiem. " Viņš uz tiem sacīja: "Bet ko tad jūs par Mani sakāt, kas Es esmu?" Tad Sīmanis Pēteris atbildēja un sacīja: "Tu esi Kristus, dzīvā Dieva Dēls. " Un Jēzus atbildēja un viņam sacīja: "Svētīgs tu esi, Sīmani, Jonas dēls, jo miesa un asinis tev to neatklāja, bet Mans Tēvs, kas ir debesīs. Un Es tev saku: tu esi Pēteris, un uz šās klints Es gribu celt Savu draudzi, un elles vārtiem to nebūs uzvarēt. Un Es tev došu Debesu valstības atslēgas; un, ko tu siesi virs zemes, tas būs siets arī debesīs; un, ko tu atraisīsi virs zemes, tam jābūt atraisītam arī debesīs. " Tad Viņš Saviem mācekļiem pavēlēja, lai tie nevienam nesaka, ka Viņš ir Kristus."

(Mt 18:18) "Patiesi Es jums saku: ko vien jūs virs zemes siesit, tas būs siets arī debesīs; un, ko vien jūs virs zemes atraisīsit, tas būs atraisīts arī debesīs."

(Mt 28:19–20) "Tāpēc eita un darait par mācekļiem visas tautas, tās kristīdami Tēva, Dēla un Svētā Gara Vārdā, tās mācīdami turēt visu, ko Es jums esmu pavēlējis. Un redzi, Es esmu pie jums ik dienas līdz pasaules galam. "

(Ap 7:38) "Viņš bija draudzes vidū tuksnesī ar eņģeli, kas uz viņu runāja Sinaja kalnā, un bija ar mūsu tēviem, un saņēma dzīvus vārdus, lai dotu tos mums."

(Ef 1:22) "Un visu Viņš ir nolīcis zem Viņa kājām, bet Viņu pašu pāri visam iecēlis par galvu draudzei, kas ir Viņa miesa, pilnība, kas visu visur piepilda."

(Ef 2:19–22) "Tātad jūs tagad vairs neesat svešinieki un piedzīvotāji, bet vienas valsts pilsoņi ar svētajiem un Dieva saime, nams, uzcelts uz apustuļu un praviešu pamata, kura stūra akmens ir Kristus Jēzus. Viņā visa celtne, kopā salaista, aug par svētu templi Tam Kungam. Un Viņā arī jūs līdzti tiek uzcelti par Dieva mājokli Garā."

(Ef 3:8–11) "Man, vismazākajam starp visiem svētajiem, dota šī žēlastība pagāniem pasludināt Kristus neizdibināmo bagātību un rādīt, kā ir piepildījies lielais noslēpums, kas no laiku laikiem bija apslēpts visu lietu radītājā Dievā, lai tagad caur draudzi visām varām un spēkiem debesīs Dieva daudzveidīgā gudrība kļūtu zināma. Jo tā tam bija jānotiek pēc Viņa mūžīgā nodoma, ko Viņš piepildījis mūsu Kungā Kristū Jēzū"

(Ef 4:11–15) "Viņš arī devis citus par apustuļiem, citus par praviešiem, citus par evaņģēlistiem, citus par ganiem un mācītājiem, lai svētos sagatavotu kalpošanas darbam, Kristus miesai par stiprinājumu, līdz kamēr mēs visi sasniegsim vienību Dieva Dēla ticībā un atziņā, īsto vīra briedumu, Kristus diženuma pilnības mēru. Tad mēs vairs nebūsim mazgadīgi bērni, kas cilvēku viltus spēlē, viņu viltīgas rīcības piekrāpti, tiek šurpu turpu svaidīti, padodamies katram mācības vējam. Bet patiesi būdami mīlestībā, visās lietās pieaugsim Viņā, kas ir mūsu galva, proti, Kristus."

(Ef 5:23–27) "Jo vīrs ir sievas galva, tāpat kā Kristus ir draudzes galva, būdams Savas miesas Pestītājs. Bet, kā draudze ir paklausīga Kristum, tāpat arī sievas saviem vīriem visās lietās. Vīri, mīliet savas sievas, tāpat kā Kristus ir mīlējis Savu draudzi, pats nododamies viņas labā, lai to darītu svētu, šķīstot ar mazgāšanu ūdenī caur vārdu, Sev Savu draudzi sagatavodams cienīgu, bez traipa, bez krunkas vai cita tamlīdzīga trūkuma, lai tā būtu svēta un bez vainas."

(Kol 1:17–18) "bet Viņš pats ir pirms visa, un viss pastāv Viņā. Viņš ir Savas miesas, proti, draudzes, galva, sākums, pirmdzimtais starp mirušiem, lai starp mirušiem būtu pats pirmais.

13.

«Atlikums un tā misija»

Universālā draudze ir veidota no visiem patiesiem ticīgiem Kristū, bet pēdējās dienās, kad plaši ir izvērsta atkrišana, atlikums ir izaicināts turēt Dieva baušļus un Jēzus ticību. Šis atlikums vēstī par tiesas stundas nākšanu, pasludina pestīšanu caur Kristu un vēsta par Viņa otrās atnākšanas tuvumu. Šis pasludinājums ir simbolizēts ar Atklāsmes grāmatas 14 nodaļas trim eņģeļiem; tas sakrīt ar tiesas darbu debesīs un tā rezultāts ir atgriešanās un pārmaiņas uz zemes. Katrs ticīgais ir aicināts personīgi piedalīties šajā pasaulplašā liecībā.

(Atkl 12:17) "Tad pūķis sadusmojās par sievu un gāja karot ar pārējiem viņas cilts locekļiem, kas turēja Dieva baušļus un apliecināja Jēzu."

(Atkl 14:6–12) "Un es redzēju citu eņģeli laižamies debesu vidū; tam bija mūžīgs evaņģēlijs sludināms tiem, kas dzīvo virs zemes, un visām tautām un ciltīm, valodām un tautībām; viņš sauca stiprā balsī: "Bīstieties Dieva un dodiet Viņam godu, jo ir atnākusi Viņa tiesas stunda; pielūdziet To, kas radījis debesis un zemi, jūru un ūdens avotus." Vēl cits eņģelis, otrs, sekoja un sauca: "Kritusi, kritusi lielā Bābele, kas apdzirdījusi visas tautas ar savas netiklības dusmu vīnu." Un vēl cits, trešais, eņģelis sekoja tiem un sauca stiprā balsī: "Ja kas pielūdz zvēru vai viņa tēlu un pieņem zīmi uz savas pieres vai savas rokas, tam būs arī jādzer Dieva dusmu vīns neatšķaidīts, kas ieliets Viņa bardzības kausā, un tam būs jācieš mokas ugunī un sērā svēto eņģeļu un Jēra priekšā. Un viņu mocību dūmi celsies augšup mūžu mūžos; un nebūs miera ne dienu, ne nakti tiem, kas pielūdz zvēru un viņa tēlu un pieņem viņa vārda zīmi." Šeit vajadzīga svēto izturība, kas tur Dieva baušļus un Jēzus liecību."

(Atkl 18:1–4) "Pēc tam es redzēju citu eņģeli nokāpjam no debesīm, tam bija liela vara, un zeme kļuva gaiša no viņa spožuma. Viņš sauca spēcīgā balsī: "Kritusi, kritusi lielā Bābele! Tā kļuvusi par ļauno garu mājokli, par visu nešķīsto garu mitekli un par visu nešķīsto un ienīsto putnu mitekli. Jo visas tautas ir dzērušas no viņas netiklības dusmu vīna, un pasaules ķēniņi ir piekropuši netiklību ar viņu, un pasaules tirgoņi ir kļuvuši bagāti no viņas lielā greznuma." Es dzirdēju vēl citu balsi no debesīm saucam: "Izeita no viņas, Mana tauta, lai jums nebūtu dalības viņas grēkos un jūs neķertu viņas mocības."

(2.Kor 5:10) "Jo mums visiem jāparādās Kristus soģa krēsla priekšā, lai ikviens saņemtu, ko, miesā būdams, darījis — vai labu vai ļaunu."

(Jūd 3) "Mīļie, tā kā man ļoti rūpēja jums rakstīt par mūsu kopējo pestīšanu, tad sirds mani spieda jūs pamācīt šinī rakstā turpināt cīņu par to ticību, kas svētiem reiz uzticēta."

(Jūd 14) "Bet šiem arī Ēnohs, septītais pēc Ādama, ir sludinājis, sacīdams: redzi, Tas Kungs nāk ar daudz tūkstošiem Savu svēto."

(1.Pēt 1:16–19) "jo ir rakstīts: esiet svēti, jo Es esmu svēts. — Un, kad jūs To piesaucat kā Tēvu, kas, cilvēka vaigu neuzlūkodams, spriež tiesu pēc ikkatra darba, tad pavadāt bijībā savas svešniecības laiku. Jūs zināt, ka esat ne ar iznīcīgām lietām — sudrabu vai zeltu atpirkti no savas aplamās dzīves, mantotas no tēviem, bet ar Kristus, šī bezvainīgā un nevainojamā Jēra, dārgajām asinīm."

(2.Pēt 3:10–14) "Bet Tā Kunga diena nāks kā zaglis, tanī debesis ar lielu troksni zudīs, un pasaules pamati degdami izjuks un zeme un viss, kas uz tās radīts. Kad nu viss tas tā iznīks, cik stipriem tad jums jābūt svētā dzīvē un dievbijībā, gaidot un pasteidzinot Dieva dienas atnākšanu, kuras dēļ debesis ugunī sadegs un pasaules pamati karstumā izkusīs. Bet mēs gaidām pēc Viņa apsolījuma jaunas debesis un jaunu zemi, kur taisnība mājō. Tādēļ, mīļie,

to gaidīdami, centieties, ka Viņš jūs atrod ar mieru sirdī, neaptraipītus un nevainojamus.”

(Atkl 21:1–14) “Es redzēju jaunas debesis un jaunu zemi, jo pirmā debess un pirmā zeme bija zudusi, un jūras vairs nav. Un es redzēju svēto pilsētu, jauno Jeruzālemi, nokāpjām no debesīm no Dieva, sagatavotu kā savam vīram greznotu līgavu. Un es dzirdēju stipru balsi no troņa sakām: "Redzi, Dieva mājoklis pie cilvēkiem, Viņš mājās viņu vidū, un tie būs Viņa ļaudis, un Dievs pats būs ar viņiem. Viņš nožāvēs visas asaras no viņu acīm, nāves vairs nebūs, nedz bēdu, nedz vaidu, nedz sāpju vairs nebūs, jo, kas bija, ir pagājis. " Tas, kas sēdēja goda krēslā, teica: "Redzi, visu Es daru jaunu. " Tad Viņš teica: "Raksti! Jo šie vārdi ir uzticami un patiesi. " Un Viņš man sacīja: "Ir noticis. Es esmu Alfa un Omega, Sākums un Gals. Es došu izslāpušajam bez maksas no dzīvības ūdens avota. Kas uzvar, tas to iemantos, un Es būšu viņa Dievs, un viņš būs Mans dēls. Bet bailīgajiem, neticīgajiem, apgānītājiem, slepkavām, netikļiem, burvjiem, elku kalpiem un visiem melkuļiem būs sava daļa degošā sēra uguns jūrā; tā ir otrā nāve. " Tad atnāca viens no septiņiem eņģeļiem, kuriem bija septiņi kausi, pildīti ar septiņām pēdējām mocībām, runāja ar mani un sacīja: "Nāc, es tev rādīšu līgavu, Jēra sievu. " Viņš mani aiznesa garā uz lielu, augstu kalnu un rādīja man svēto pilsētu Jeruzālemi nokāpjām no debesīm no Dieva. Tā bija dievišķā godība; tās spožums bija kā visdārgākā akmens spožums, kā kristāldzidrs jaspids. Tai bija liels, augsts mūris ar divpadsmit vārtiem un uz vārtiem divpadsmit eņģeļu; tur bija uzrakstīti divpadsmit vārdi, tie ir Israēla divpadsmit cilšu vārdi; trīs vārti uz austrumiem, trīs uz ziemeļiem, trīs uz dienvidiem un trīs uz rietumiem. Pilsētas mūrim pamatā bija divpadsmit akmeņi un uz tiem rakstīti divpadsmit vārdi. Jēra divpadsmit apustuļu vārdi.”

14.

«Vienība Kristus miesā»

Draudze ir viena miesa ar daudz locekļiem, tā ir izsaukta no ikvienas tautas, ikvienas radniecības, valodas un tautības. Kristū mēs esam jauns radījums. Ne rasu, ne kultūras, ne valodas, ne tautību atšķirības, ne atšķirības sabiedrībā starp augsta un zema stāvokļi, ne atšķirības bagātībā vai nabadzībā, ne vīrieša vai sievietes dzimumā — neviena no šīm atšķirībām nedrīkst sadalīt mūs. Mēs visi esam vienādi Kristū, kurš mūs sasaistījis ar to pašu Garu vienotā sadraudzībā ar Viņu un vienam ar otru, mēs esam lai kalpotu un kalpotu ne dalītu sirdi, ne atturīgi. Caur Svētos Rakstos sniegto Jēzus atklāsmi mēs izpaužam to pašu ticību un cerību un sniedzam vienotu liecību visiem. Šai izpratnes vienībai ir tās izcelsme Trīsvienīgā Dievā, kas ir pieņēmis mūs kā savus bērnus.

(Ps 133:1) “Dāvida svētceļnieku dziesma. Redzi, cik jauki un cik mīļi, kad brāļi kopā dzīvo vienprātīgi!”

(Mt 28:19) “Tāpēc eita un darait par mācekļiem visas tautas, tās kristīdami Tēva, Dēla un Svētā Gara Vārdā tās mācīdami turēt visu, ko Es jums esmu pavēlējis. Un redzi, Es esmu pie jums ik dienas līdz pasaules galam. ”

(Jņ 17:20–23) “Bet ne par viņiem vien Es lūdzu, bet arī par tiem, kas caur viņu vārdiem Man ticēs. Lai visi ir viens, itin kā Tu, Tēvs, Manī un Es Tevī, lai arī viņi ir Mūsos, lai pasaule ticētu, ka Tu Mani esi sūtījis. Un to skaidrību, ko Tu Man esi devis, Es esmu devis viņiem, lai viņi ir viens, tāpat kā Mēs esam viens: Es viņos un Tu Manī, ka viņi ir pilnīgi viens, lai pasaule atzīst, ka Tu esi Mani sūtījis un viņus esi mīlējis tāpat, kā Tu Mani esi mīlējis.”

(Ap 17:26–27) “Viņš licis visām tautām celties no vienām asinīm un dzīvot pa visu zemes virsu un nospraudis noteiktus laikus un robežas, kur tiem dzīvot, lai tie meklētu Dievu, vai tie Viņu varētu nojaust un atrast, jebšu Viņš nav tālu nevienam no mums.”

(Rom 12:4–5) “Jo, kā mums vienā miesā ir daudz locekļu, bet ne visiem locekļiem ir vienāds uzdevums. tāpat mēs daudzi kopā esam viena miesa Kristū, bet savā starpā visi esam locekļi.”

(1.Kor 12:12–14) “Jo, kā miesa ir viena un tai daudz locekļu, bet visi daudzie miesas locekļi kopā ir tomēr viena miesa, tā arī Kristus. Jo arī mēs visi esam vienā Garā kristīti par vienu miesu, gan jūdi, gan grieķi, gan vergi, gan brīvie; un mēs visi esam dzirdināti ar vienu Garu. Jo arī miesa nesastāv no viena, bet no daudziem locekļiem.”

(2.Kor 5:16) “Tad no šī brīža mēs neviena nepazīstam pēc miesas; un, ja arī mēs Kristu esam pazinuši pēc miesas, tomēr tagad vairs nepazīstam. Tādēļ, ja kas ir Kristū, tas ir jauns radījums; kas bijis, ir pagājis, redzi, viss ir tapis jauns.”

(Gal 3:27) “Jo jūs visi, kas esat kristīti Kristus Vārdā, esat tērpušies Kristū.”

(Gal 3:29) “Bet, kad jūs piederat Kristum, tad jūs esat Ābrahāma dzimums, mantinieki pēc apsoliņuma.”

(Ef 4:1–6)

Tad nu, važās slēgts sava Kunga dēļ, es jūs mudinu: dzīvojiet tā, kā to prasa jūsu aicinājuma cieņa, visā pazemībā, lēnībā un pacietībā, cits citu panesdami mīlestībā, cenšamies uzturēt Gara vienību ar miera saiti: viena miesa, viens Gars — jo vienai cerībai jūs savā aicinājumā esat aicināti –, viens Kungs, viena ticība, viena kristība; viens visu Dievs un Tēvs, kas pār visiem, ar visiem un iekš visiem.”

(Ef 4:14–16) “Tad mēs vairs nebūsim mazgadīgi bērni, kas cilvēku viltus spēlē, viņu viltīgas rīcības piekrāpti, tiek šurpu turpu svaidīti, padodamies katram mācības vējam. Bet patiesi būdami mīlestībā, visās lietās pieaugsim Viņā, kas ir mūsu galva, proti, Kristus. Viņā visa miesa, kopā saturēta un visādām palīgsaitēm vienota, pastāvīgi aug pēc tām spējām, kas katrai viņas daļai dotas, kļūdama aizvien pilnīgāka mīlestībā.”

(Kol 3:10–15) “Un apgērbiet jauno cilvēku, kas tiek atjaunots atziņā pēc viņa Radītāja tēla. Tur vairs nav ne grieķa, ne jūda, ne apgraizīšanas, ne neapgraizīšanas, ne barbara, ne skita, ne verga, ne brīvā, bet viss un visos — Kristus. Tad nu kā Dieva izredzētie, svētie un mīļotie, tērpieties sirsnīgā līdzjūtībā, laipnībā, pazemībā, lēnībā, pacietībā, ka jūs cits citu panesat un cits citam piedodat, ja vienam ir ko sūdzēties par otru; tāpat kā mūsu Kungs jums piedēvis, piedodiet arī jūs. Un pāri visam tam lai ir mīlestība, kas ir pilnības saite. Bet Kristus miers lai valda jūsu sirdīs, jo tam jūs esat aicināti kā viena miesa; esiet pateicīgi!”

15. «Kristības»

Ar kristībām mēs izsakām mūsu ticību Jēzus Kristus nāvei un augšāmcelšanai, un apliecinām mūsu nāvi grēkošanai un mūsu nolūku staigāt atjaunotā dzīvē. Tādi mēs atzīstam Kristu kā Kungu un Pestītāju, kļūstam Viņa ļaudis, un Viņa draudze mūs ir pieņēmusi par saviem locekļiem. Kristības ir simbols mūsu vienībai ar Kristu, mūsu grēku piedošanai un Svētā Gara pieņemšanai mūsos.

(Rom 6:1–6) “Ko lai nu sakām? Vai paliksim grēkā, lai vairojas žēlastība? Nekādā ziņā ne! Kā lai mēs, kas grēkam esam miruši, vēl dzīvojam tajā? Jeb vai jums nav zināms, ka mēs visi, kas Jēzus Kristus Vārdā esam kristīti, esam iegremdēti Viņa nāvē? Jo mēs līdz ar Viņu kristībā esam aprakti nāvē, lai, tāpat kā Kristus Sava Tēva godības spēkā uzcelts no mirušiem, arī mēs dzīvotu atjaunotā dzīvē. Jo, ja mēs Viņam esam kļuvuši līdzīgi nāvē, mēs būsim tādi arī augšāmcelšanā. Jo mēs saprotam, ka mūsu vecais cilvēks ticis līdzī krustā sist, lai tiktu iznīcināta grēkam pakļautā

miesa un lai mēs vairs nekalpotu grēkam.”

(Kol 2:12–13) “Kristībā līdz ar Viņu aprakti un Viņā līdzī uzmodināti, ticēdami Dieva spēkam, kas Viņu uzmodinājis no miroņiem. Jūs, kas bijāt miruši savos pārkāpumos un savā neapgraizīšanā, Viņš līdz ar to darījis dzīvus, piedodams mums mūsu pārkāpumus;”

(Ap 16:30–33) “Un, izvedis tos ārā, sacīja: "Kungi, kas man jādara, lai es tiktu pestīts?" Viņi atbildēja: "Tici uz Kungu Jēzu, tad tu un tavs nams tiksit pestīti. " Un viņi runāja Dieva vārdu viņam un visiem, kas bija tanī namā. Viņš tos uzņēma tanī pašā nakts stundā, nomazgāja tiem brūces, un tūdaļ viņš tika kristīts, pats un visi viņa piederīgie.”

(Ap 22:16) “Un ko tu tagad vēl vilcinies? Celies augšā, liecies kristīties un nomazgā savus grēkus, piesaukdams Viņa Vārdu!”

(Ap 2:38) “Bet Pēteris tiem atbildēja: "Atgriezieties no grēkiem un liecieties kristīties ikviens Jēzus Kristus Vārdā, lai jūs dabūtu grēku piedošanu un saņemtu Svētā Gara dāvanu.”

(Mt 28:19–20) “Tāpēc eita un darait par mācekļiem visas tautas, tās kristīdami Tēva, Dēla un Svētā Gara Vārdā, tās mācīdami turēt visu, ko Es jums esmu pavēlējis. Un redzi, Es esmu pie jums ik dienas līdz pasaules galam.”

16.

«Kunga Svētais Vakarēdiens»

Kunga Svētais Vakarēdiens ir mūsu dalība pie Jēzus miesas un asins simbola un ir kā ticības izpausme Viņā mūsu Kunga un Pestītājā. Svētā Vakarēdiena piedzīvojumā Kristus ir klātesošs lai satiktos un stiprinātu savus ļaudis. Mēs kā dalībnieki, pateicībā pasludinām Kunga nāvi līdz brīdim, kamēr Viņš nāks otrreiz. Sagatavošanās Svētajam Vakarēdienam ietver pašpārbaudi, atgriešanos un grēku izsūdzi. Mācītājs iesvētīja kājmazgāšanu kas paziņo par atjaunotu šķīstīšanos, izsaka vēlēšanos kalpot viens otram Kristum līdzīgā pazemībā un vienotu mūsu sirdis mīlestībā. Svētais Vakarēdiens ir atvērts visiem, kas tic Kristum.

(1.Kor 10:16–17) “Svētības biķeris, ko mēs svētījam, vai tas nav savienošanās ar Kristus asinīm? Maize, ko laužam, vai tā nav savienošanās ar Kristus miesu? “Jo, kā ir viena maize, tā mēs daudzi esam viena miesa, jo mēs visi esam šīs vienas maizes dalībnieki.”

(1.Kor 11:23–30) “Jo no Tā Kunga es esmu saņēmis, ko arī jums mācīju: ka Tas Kungs tanī naktī, kad tas tapa nodots, ņēma maizi, pateicās, pārlauza un sacīja: ņemiet, ēdiet. Tā ir Mana miesa, kas par jums top dota; to dariet Mani pieminēdami, — tāpat arī biķeri pēc vakarēdiena un sacīja: šis biķeris ir jaunā derība Manās asinīs. To dariet, cīkķārt jūs to dzerat, Mani pieminēdami. Cīkķārt jūs no šīs maizes ēdat un no šī biķera dzerat, pasludiniet Tā Kunga nāvi, tiekāms Viņš nāk. Tad nu, kas necienīgi ēd šo maizi vai dzer Tā Kunga biķeri, tas būs noziedzies pret Tā Kunga miesu un asinīm. Bet lai cilvēks pats sevi pārbauda, un tā lai viņš ēd no šīs maizes un dzer no šī biķera. Jo, kas ēd un dzer, tas ēd un dzer sev pašam par sodu, ja viņš neizšķir Tā Kunga miesu. Tādēļ jūsu starpā ir daudz vāju un neveselu un diezgan daudz ir mirušu.”

(Mt 26:17–30) “Bet pirmajā Neraudzētās maizes dienā mācekļi nāca pie Jēzus un sacīja Viņam: "Kur Tu gribi, lai mēs Tev sataisām ēst Pashā jēru?" Bet Viņš sacīja: "Noeita pilsētā pie kāda un sakait tam: Mācītājs saka: Mans laiks ir tuvu klāt, pie tevis Es turēšu Pashā ar Saviem mācekļiem. " Un mācekļi darīja tā, kā Jēzus bija tiem pavēlējis, un viņi sataisīja Pashā jēru. Un, kad vakars metās, Viņš apsēdās ar divpadsmit mācekļiem, un, tiem ēdot, Viņš sacīja: "Patiesi Es jums saku: viens no jums Mani nodos. " Un tie ļoti noskuma un sāka cits pēc cita Viņam sacīt: "Taču ne es, Kungs?" Bet Viņš atbildēja un sacīja: "Kas ar Mani mērc savu roku bļodā, tas Mani nodos. Cilvēka Dēls gan aiziet, kā par Viņu rakstīts, bet vai tam cilvēkam, kas nodod Cilvēka Dēlu! Tam būtu labāk, ka nemaz nebūtu dzimis. " Bet Jūda, kas Viņu nodeva, atbildēja un sacīja: "Taču ne es, rabi?" Viņš saka uz to: "Tu to teici. " Bet, tiem vēl ēdot, Jēzus ņēma maizi, svētīja, pārlauza un deva to Saviem mācekļiem un sacīja: "Ņemiet, ēdiet, tā ir Mana miesa. " Un Viņš ņēma biķeri,

pateicās un deva to tiem, un sacīja: "Dzeriet visi no tā. Jo tās ir Manas jaunās derības asinis, kas par daudziem tiek izlietas grēku piedošanai. Bet Es jums saku: Es no šī laika vairs nedzeršu no šiem vīnakoka augļiem līdz tai dienai, kad Es to ar jums no jauna dzeršu Sava Tēva valstībā." Un, pateicības dziesmu dziedājuši, tie aizgāja uz Eļļas kalnu."

(Atkl 3:20) "Redzi, Es stāvu durvju priekšā un kladzinu. Ja kas dzird Manu balsi un durvis atdara, Es ieiešu pie viņa un turēšu ar viņu mielastu, un viņš ar Mani."

(Jņ 6:48–63) "ES ESMU dzīvības maize. Jūsu tēvi ir ēduši mannu tuksnesī, bet ir nomiruši. Maize, kas no debesīm nāk, ir tāda, ka tas, kas no viņas ēd, nemirst. Es esmu dzīvā maize, kas nākusi no debesīm. Kas ēdīs no šīs maizes, tas dzīvos mūžīgi. Un maize, ko Es došu, ir Mana miesa, kas dota par pasaules dzīvību." Tad jūdi savā starpā sāka strīdēties, sacīdami: "Kā Viņš mums var dot ēst Savu miesu?" Bet Jēzus tiem sacīja: "Patiesi, patiesi Es jums saku: ja jūs neēdat Cilvēka Dēla miesu un nedzerat Viņa asinis, jums dzīvības nav sevī. Kas bauda Manu miesu un dzer Manas asinis, tam ir mūžīgā dzīvība, un Es to uzcelšu pastarā dienā. Jo Mana miesa ir patiess ēdiens un Manas asinis ir patiess dzēriens. Kas Manu miesu bauda un Manas asinis dzer, paliek Manī, un Es viņā. Itin kā Mani sūtījis dzīvais Tēvs, un Es esmu dzīvs Tēvā, tāpat arī tas, kas Mani bauda, būs dzīvs Manī. Tāda ir tā maize, kas nākusi no debesīm, ne tāda, kādu ēduši mūsu tēvi, jo tie ir miruši. Kas šo maizi bauda, tas dzīvos mūžīgi." To Viņš sacīja, mācīdams sinagogā Kapernaumā. Tad daudzi no Viņa mācekļiem sacīja: "Šie vārdi ir smagi, kas viņos var klausīties?" Bet, kad Jēzus noprata, ka Viņa mācekļi par to kurn, Viņš sacīja tiem: "Vai tas jums ir par piedauzību? Kā nu, kad jūs redzēsiet Cilvēka Dēlu uzkapjam, kur Viņš iepriekš bijis? Gars dara dzīvu, miesa neder nenieka; vārdi, ko Es jums runāju, ir gars un dzīvība."

(Jņ 13:1–17) "Bet pirms Pashā svētkiem, zinādams, ka Viņa stunda bija nākusi un ka Viņam no šīs pasaules jāiet pie Tēva, Jēzus parādīja savējiem, ko Tas šinī pasaulē bija mīlējis, Savu mīlestību līdz galam. Vakariņas ēdot, kad jau velns Jūdam, Sīmaņa dēlam Iskariotam, bija sirdī iedevis Viņu nodot, zinādams, ka Tēvs visu bija licis Viņa rokās un ka Viņš pie Dieva aiziet, kā Viņš no Dieva ir nācis, Viņš ceļas no vakariņām, noliek drēbes, ņem priekšautu un apsien to; pēc tam ielej ūdeni traukā un sāk mācekļiem kājas mazgāt un tās žāvēt ar priekšautu, ko Viņš bija apsējis. Kad Viņš nāk pie Sīmaņa Pētera, tas Viņam saka: "Kungs, vai Tu man mazgāsi kājas?" Jēzus atbildēja viņam: "Ko Es daru, to tu tagad nezini, bet pēc tu to sapratīsi." Pēteris Viņam saka: "Nemūžam Tu man nemazgāsi kājas!" Jēzus atbildēja viņam: "Ja Es tevi nemazgāšu, tev nebūs daļas pie Manis." Sīmanis Pēteris saka Viņam: "Kungs, ne vien manas kājas, bet arī rokas un galvu!" Jēzus saka viņam: "Kas ir mazgājies, tam nevajag vairāk kā vien kājas mazgāt, jo viņš viscaurēm ir tīrs. Arī jūs esat tīri, bet ne visi." Jo Viņš pazina Savu nodevēju, tāpēc Viņš sacīja: "Ne visi jūs esat tīri." Kad nu Viņš viņu kājas bija mazgājis, Viņš paņēma Savas drēbes un atkal apsēdās. Tad Viņš sacīja: "Vai jūs zināt, ko Es jums esmu darījis? Jūs Mani saucat: Mācītājs un Kungs, un jūs pareizi darāt, jo Es tas esmu. Ja nu Es, jūsu Kungs un Mācītājs, esmu jūsu kājas mazgājis, arī jums pienākas cits citam kājas mazgāt. Jo Es jums priekšzīmi esmu devis, lai jūs darītu, kā Es jums esmu darījis. Patiesi, patiesi Es jums saku: kalps nav lielāks par savu kungu, nedz sūtnis lielāks par to, kas viņu sūtījis. Ja jūs to zināt, svētīgi jūs esat, ja jūs tā darāt!"

17.

«Garīgās dāvanas un kalpošana»

Dievs dāvina visiem savas draudzes locekļiem katrā paaudzē garīgās dāvanas kuras katrs loceklis pielieto mīlestības pilnā kalpošanā kopējam draudzes un cilvēces labumam. Šīs dāvanas Svētais Gars dod katram loceklim kā pēc Savas gribas un tās ietver visas spējas un kalpošanas, kas nepieciešamas draudzei lai izpildītu tās dievišķi iesvētītās funkcijas. Saskaņā ar Svētiem Rakstiem šīs dāvanas ietver ticības, dziedināšanas, pravietošanas, pasludināšanas, mācīšanas, vadīšanas, salīdzināšanas, līdzjūtības, žēlsirdības un sevis uzupurējošu kalpošanu lai palīdzētu un sniegtu iedrošinājumu cilvēkiem. Daži cilvēki ir Dieva aicināti un apveltīti ar Garu tiek draudzes atzīti kā mācītāji, evaņģēlisti, apustuļi un apmācītāji lai tieši apmācītu draudzes locekļus kalpošanai, lai celtu draudzes garīgo briedumu, audzinātu ticība vienību un Dieva atziņu. Kad draudzes locekļi pielieto šīs garīgās dāvanas kā uzticīgi Dieva daudzveidīgās žēlastības dāvanu pārvaldnieki,

draudze ir aizsargāta no viltus mācību postošas ietekmes, pieaug Dieva ietekmē un ir celta ticībā un mīlestībā.

(Ap 6:1–7) “Tanīs dienās, mācekļu skaitam pieaugot, hellēnistu starpā radās kurnēšana pret ebrejiem, ka viņu atraitnes dienīšķajā apkalpošanā paliekot neievērotas. Tie divpadsmit saaicināja visus mācekļus un sacīja: “Nav pareizi, ka mēs, kalpodami pie galda, atstājam novārtā Dieva vārdu. Tāpēc, brāļi, izredziet no sava vidus septiņus vīrus, kam laba slava, Svētā Gara un gudrības pilnus, kam mēs varētu šo pienākumu uzticēt; bet mēs gribam arī turpmāk Dievu lūgt un kalpot ar vārdu.” Šie vārdi patika visai draudzei, un viņi izredzēja Stefanu, vīru, ticības un Svētā Gara pilnu, un Filipu, Prohoru, Nikanoru, Timonu, Parmenu un Nikolaju, Antiohijas prosēlitu, un veda tos apustuļu priekšā; tie, Dievu pielūgdami, uzlika viņiem rokas. Dieva vārds auga augumā, un mācekļu skaits Jeruzālemē stipri pieauga, un liels pulks priesteru kļuva ticīgi.”

(Rom 12:4–8) “Jo, kā mums vienā miesā ir daudz locekļu, bet ne visiem locekļiem ir vienāds uzdevums, tāpat mēs daudzi kopā esam viena miesa Kristū, bet savā starpā visi esam locekļi. Kad nu mums, pēc mums piešķirtās žēlastības, ir dažādas dāvanas, tad lai tās, ja tās ir pravieša spējas, izpaužas saskaņā ar ticības mēru, kalpošanas spējas — kalpošanā, spējas mācīt — mācīšanā; pamācīšanas spējas — pamācīšanā, kas dod no sava, lai to dara vientiesīgi, kas valda, lai dara to rūpīgi, kas strādā žēlsirdības darbu, lai dara to ar prieku.”

(Rom 12:4–8) “Jo, kā mums vienā miesā ir daudz locekļu, bet ne visiem locekļiem ir vienāds uzdevums, tāpat mēs daudzi kopā esam viena miesa Kristū, bet savā starpā visi esam locekļi. Kad nu mums, pēc mums piešķirtās žēlastības, ir dažādas dāvanas, tad lai tās, ja tās ir pravieša spējas, izpaužas saskaņā ar ticības mēru, kalpošanas spējas — kalpošanā, spējas mācīt — mācīšanā; pamācīšanas spējas — pamācīšanā, kas dod no sava, lai to dara vientiesīgi, kas valda, lai dara to rūpīgi, kas strādā žēlsirdības darbu, lai dara to ar prieku.”

(1.Kor 12:9–11) “Citam dota ticība tai pašā Garā; citam dāvanas dziedināt tai pašā vienā Garā; citam spēki brīnumus darīt, citam pravietot, citam garu pazišana, citam dažādas mēles un citam mēļu tulkošana. Visu to padara viens un tas pats Gars, piešķirdams katram savu tiesu, kā gribēdams.

(1.Kor 12:27–28) “Bet jūs esat Kristus miesa un katrs par sevi locekļi. Un dažus Dievs draudzē ir iecēlis, pirmkārt, par apustuļiem, otrkārt, par praviešiem, treškārt, par mācītājiem, tad devis spēkus brīnumus darīt, tad dāvanas dziedināt, sniegt palīdzību, vadīt un runāt dažādās mēlēs.”

(Ef 4:8) “Tāpēc ir sacīts: uzkāpis augstumā, Viņš saņēmis gūstekņus, devis dāvanas cilvēkiem.”

(Ef 4:11–16) “Viņš arī devis citus par apustuļiem, citus par praviešiem, citus par evaņģēlistiem, citus par ganiem un mācītājiem, lai svētos sagatavotu kalpošanas darbam, Kristus miesai par stiprinājumu, līdz kamēr mēs visi sasniegsim vienību Dieva Dēla ticībā un atziņā, īsto vīra briedumu, Kristus diženuma pilnības mēru. Tad mēs vairs nebūsim mazgadīgi bērni, kas cilvēku viltus spēlē, viņu viltīgas rīcības piekrāpti, tiek šurpu turpu svaidīti, padodamies katram mācības vējam. Bet patiesi būdami mīlestībā, visās lietās pieaugsim Viņā, kas ir mūsu galva, proti, Kristus. Viņā visa miesa, kopā saturēta un visādām palīgsaitēm vienota, pastāvīgi aug pēc tām spējām, kas katrai viņas daļai dotas, kļūdamā aizvien pilnīgāka mīlestībā.”

(1.Tim 3:1–13) “Tas ir patiess vārds: ja kas tiecas pēc bīskapa amata, tas iekāro teicamu darbu. Bīskapam pienākas būt nepeļamam vienas sievas vīram, sātīgam, prātīgam, godīgam, viesmīlīgam, izveicīgam mācīšanā; ne dzērājam, ne kauslim, bet lēnīgam, ne ķildīgam, ne mantkārīgam; tādām, kas labi valda savu namu, kas bērnus tur paklausībā un pilnā godbijībā; (Bet, ja kas neprot valdīt sava paša namu, kā tas gādās par Dieva draudzi?) ne jaunatgrieztam, lai viņš neuzpūstos un neiekristu velna tiesā. Bet viņam vajag arī būt labā slavā pie tiem, kas ir ārpusē, lai viņš neiekristu neslavā un velna valgā. Diakoniem tāpat būs būt cienīgiem, ne divkosīgiem, ne pārmērīgiem vīna baudītājiem, ne negodīgas peļņas kāriem, tādiem, kas ticības noslēpumu glabā skaidrā sirdsapziņā. Arī šie papriekš jāpārbauda, pēc tam lai viņi kalpo, ja nav viņiem ko pārnest. Sievām tāpat būs būt cienīgām, ne mēlnesēm, bet sātīgām, uzticāmām visās lietās. Diakoniem jābūt vienas sievas vīriem, kas labi valda bērnus un savu pašu namu. Jo tie, kas labi kalpojuši, iegūst sev cienīgu stāvokli un daudz priecīgas drosmes ticībā, kas Kristū Jēzū.

(1.Pēt 4:10–11) “Kādu katrs dāvanu saņēmis, ar to kalpojiet cits citam kā labi dažāda veida Dieva žēlastības namturi. Ja kāds runā, tad kā Dieva vārdus, ja kāds kalpo, tad kā ar to spēku, kuru Dievs piešķir, ka visās lietās Dievs tiktu pagodināts caur Jēzu Kristu; Viņam pieder gods un vara mūžu mūžos. Āmen!”

18.

«Praviešu gara dāvana»

Viena no Svētā Gara dāvanām ir pravieša dāvana. Šī dāvana ir atlikuma draudzes pazīšanas zīme un bija atklāta Elenas G. Vaitas kalpošanā. Kā Kunga vēstnese, viņas raksti ir turpinošs un autoratīvs patiesības avots, kas sniegts draudzei lai mierinātu, vadītu, dotu padomus un labotu. Tie arī skaidri norāda, ka Bībele ir standarts pēc kuras visas mācības un pieredze ir jātiek pārbaudītai.

(Joēla 3:1–2) “Un tad notiks, ka Es izliešu Savu Garu pār visu miesu un jūsu dēli un jūsu meitas pasludinās nākamās lietas, jūsu vecaji redzēs atklāsmes sapņos, bet jaunie redzēs parādības. Arī pār kalpiem un kalponēm Es izliešu tais pašās dienās Savu Garu.”

(Ap 2:14–21) “Bet Pēteris, nostājies ar tiem vienpadsmit, iesāka runāt un tiem sacīja: “Jūs, jūdi un visi, kas Jeruzālemē dzīvojat, lai tas jums ir zināms, un iegaumējiet manus vārdus; šie nav piedzēruši, kā jums šķiet, jo ir tikai dienas trešā stunda, bet te piepildās pravieša Joēla vārdi: tas notiks pēdējās dienās, saka Dievs, Es izliešu no Sava Gara pār visu miesu, un jūsu dēli un jūsu meitas pravietos, un jūsu jaunekļi redzēs parādības, un jūsu sirmgalvji sapņos sapņus. Un arī pār Saviem kalpiem un Savām kalponēm Es tanīs dienās izliešu no Sava Gara, un tie pravietos. Un Es došu brīnumus augšā pie debesīm un zīmes apakšā virs zemes: asinis un uguni, un dūmus, un tvaiku. Saule pārvērtīsies tumsā un mēness asinīs, pirms nāks Tā Kunga lielā un spožā diena. Un ikviens, kas Tā Kunga Vārdu piesauks, tiks izglābts.”

(Ebr 1:1–3) “Dievs vecos laikos daudzkārt un dažādi runājis caur praviešiem uz tēviem, šinīs pēdīgajās dienās uz mums ir runājis caur Dēlu, ko Viņš ir iecēlis par visu lietu mantinieku, caur ko Viņš arī pasauli radījis. Tas, būdams Viņa godības atspulgs un būtības attēls, nesdams visas lietas ar Savu spēcīgo vārdu un izpildījis šķīstīšanu no grēkiem, ir sēdies pie Majestātes labās rokas augstībā;”

(Atkl 12:17) “Tad pūķis sadusmojās par sievu un gāja karot ar pārējiem viņas cilts locekļiem, kas turēja Dieva baušļus un apliecināja Jēzu.”

(Atkl 19:10) “Tad es kritu pie viņa kājām, gribēdams viņu pielūgt. Bet viņš man saka: “Nedari to! Es esmu tāds pats kalps kā tu un tavi brāļi, kam ir Jēzus liecība. Pielūdz Dievu!” Protī, Jēzus liecība ir praviešu gars.”

19.

«Dieva likums»

Lielie Dieva baušļu principi ir ietverti Desmit Baušļos un izteikti Kristus dzīvē. Tie izsaka Dieva mīlestību, gribu un norāda uz cilvēku uzvedību un attiecībām un ir saistoši viesiem cilvēkiem jebkurā vecumā. Šie priekšraksti ir pamats Dieva derībai ar saviem ļaudīm un ir Dieva tiesas standarts. Ar Svētā Gara palīdzību tie uzrāda grēku un ir Dieva novērtējums. Šī paklausība attīsta kristieša raksturu un vainagojās labklājībā. Tā ir mūsu mīlestības pierādījums par Kristus pārveidojošo spēku mūsu dzīvē un tādi tā stiprina kristieša liecību.

(Ps 19:7–14) “Vienā debesmalā tā sāk savu gaitu, apkārt līdz tai pašai malai tā to nostaiģā, un nekas nepaliek apslēpts no tās svelmes. Tā Kunga likumi ir pilnīgi un atspirdzina dvēseli. Tā Kunga liecība ir patiesa un vientiesīgos dara gudrus. Tā Kunga pavēles ir taisnas, tās dara sirdi priecīgu, Tā Kunga bauslis ir skaidrs, tas apskaidro acis. Bijība Tā

Kunga priekšā ir šķīsta, tā pastāv mūžīgi. Tā Kunga tiesas spriedumi ir patiesība, tie visi ir taisni; tie ir jaukāki nekā zelts, nekā kausēts zelts, tie saldāki nekā medus, kā vistīrākais tecinātais medus no šūnām. Arī Tavs kalps no tiem gūst pamācību, jo, kas tos ievēro, tam jau ar to vien ir liela alga. Kas gan apzinās savu nomaldīšanos? Šķīstī mani no manām neapzinātām kļūdām! Pasargi arī Savu kalpu no augstprātīgas lepnības grēkiem, ka tie nevalda pār mani! Tad es būšu bez vainas un tīrs, bez lieliem pārkāpumiem.”

(Jņ 15:7–10) “Ja jūs paliekat Manī un Mani vārdi paliek jūsos, jūs varēsiet lūgt, ko gribat, tas jums notiks. Ar to Mans Tēvs ir godā celts, ka jūs nesat daudz augļu un topat par Maniem mācekļiem. Kā Tēvs Mani ir mīlējis, tā Es jūs esmu mīlējis: palieciet Manā mīlestībā! Ja jūs turēsiet Manus baušļus, jūs paliksiet Manā mīlestībā, itin kā Es esmu turējis Sava Tēva baušļus un palieku Viņa mīlestībā.”

(Rom 8:3–4) “Jo, ko bauslība nespēja, nevarīga būdama mūsu miesas dēļ, to ir darījis Dievs: sūtīdams Savu paša Dēlu grēcīgās miesas veidā un grēka dēļ, Viņš grēku, kas bija miesā, pazudinājis uz nāvi, lai bauslības taisnība tiktu piepildīta mūsos, kas nedzīvojam vairs miesai, bet Garam.”

(Ef 2:8–10) “Jo no žēlastības jūs esat pestīti ticībā, un tas nav no jums, tā ir Dieva dāvana. Ne ar darbiem, lai neviens nelielītos. Jo mēs esam Viņa darbs, Kristū Jēzū radīti labiem darbiem, kurus Dievs iepriekš sagatavojis, lai mēs tajos dzīvotu.”

(1.Jņ 5:3) “Jo šī ir Dieva mīlestība, ka turam Viņa baušļus, un Viņa baušļi nav grūti;”

20.

«Sabats»

Labdarīgais Radītājs pēc sešām radīšanas dienām dusēja septītajā dienā un noteica Sabatu priekš visas cilvēces kā radīšanas piemiņu. Ceturtais Dieva nemainīgais bauslis prasa ievērot septītās dienas Sabatu kā atpūtas, pielūgsmes un kalpošanas dienu, saskaņā ar Kunga Jēzus Kristus mācību par sabatu. Sabats ir iepriecinoša diena sadraudzībai ar Dievu un vienam ar otru. Tas ir simbols mūsu atpestīšanai caur Kristu, mūsu svētošanas zīme, mūsu uzticības apliecinājums, mūsu mūžīgās nākotnes priekšsajūta Debesu valstībā. Sabats ir Dieva mūžīgā zīme par Viņa mūžīgo derību starp Viņu un Viņa ļaudīm. Šis svētā laika prieka pilna ievērošana no vakara līdz vakaram, no saules rieta līdz saules rietam, ir Dieva radīšanas un pestīšanas akta atceres svinības.

(1.Moz 2:1–3) “Tā tika pabeigtas debesis un zeme un visi to pulki. Un Dievs pabeidza septītajā dienā Savu darbu, ko Viņš bija darījis, un atdusējās septītajā dienā no visa Sava darba, ko bija darījis. Un Dievs svētīja septīto dienu un iesvētīja to, jo Viņš tanī atdusējās no visa Sava darba, ko radīdams bija darījis.”

(2.Moz 20:8–11) “Piemini sabata dienu, ka tu to svētī. Sešas dienas tev būs strādāt un padarīt visus savus darbus. Bet septītā diena ir sabats Tam Kungam, tavam Dievam, tad nebūs tev nekādu darbu darīt, nedz tev, nedz tavam dēlam, nedz tavai meitai, nedz tavam kalpam, nedz tavai kalponei, nedz tavam lopam, nedz tam svešiniekam, kas ir tavos vārtos. Jo sešās dienās Tas Kungs ir radījis debesis un zemi, jūru un visu, kas tur atrodams, un septītajā dienā Tas Kungs atdusējās; tāpēc Tas Kungs svētīja sabata dienu, lai tā būtu svēta.”

(2.Moz 31:13–17) “Runā uz Israēla bērniem un saki: turiet Manus sabatus, jo tā ir zīme mūsu starpā uz audžu audzēm, ka jūs zinātu, ka Es esmu Tas Kungs, kas jūs svētī. Turiet sabatu, jo tas jums ir svēts; kas to nesvētī, tam mirtin jāmirst, jo ikvienam, kas tanī kādu darbu dara, tam ir jātop izdeldētam no tautas vidus. Sešās dienās padari savu darbu, bet septītā diena ir sabata diena, svēta Tam Kungam; ikvienam, kas šinī dienā dara kādu darbu, tam mirtin jāmirst. Tāpēc Israēla bērni lai svētī sabatu un tur sabatu par mūžīgu derību uz audžu audzēm. Starp Mani un Israēla bērniem tā lai ir zīme mūžīgi; jo sešās dienās Tas Kungs radījis debesis un zemi, bet septītajā dienā Viņš atdusējies un atspirdzinājies.”

(3.Moz 23:32) "Šī lai jums ir vissvētākā sabata diena, un nožēlā pazemojiet savas dvēseles; šī mēneša devītās dienas vakarā no vakara līdz nākamam vakaram turiet savu sabatu!"

(5.Moz 5:12–15) "Ievēro sabata dienu, ka tu to turi svētu, kā Tas Kungs, tavs Dievs, tev to ir pavēlējis. Sešas dienas tev būs strādāt un visus darbus darīt. Bet septītā diena ir Tā Kunga, tava Dieva, dusēšanas diena; tad tev nebūs nekādu darbu darīt — ne tev, ne tavam dēlam, ne tavai meitai, ne tavam kalpam, ne tavai kalponei, ne tavam vērsim, ne tavam ēzelim, nedz kādam no taviem lopiem, nedz arī svešniekam, kas mīt tavos vārtos, lai tavs kalps un tava kalpone var atpūsties tāpat kā tu pats. Un piemini, ka tu pats esi bijis kalps Ēģiptes zemē un ka Tas Kungs, tavs Dievs, tevi ir no turienes izvedis ar stipru roku un izstieptu elkoni, tāpēc Tas Kungs, tavs Dievs, tev ir pavēlējis svētīt sabata dienu.

(Jes 56:5–6) "tiem Es došu vietu Savā namā un Savos mūros un došu tiem vārdu, kas labāks kā dēli un meitas, — mūžīgu vārdu, kas netaps izdzēsts! Bet svešniekus, kas turas pie Tā Kunga, kalpo Viņam un mīl Viņa Vārdu, lai būtu Viņa kalpi, kas stingri ievēro sabatu un tur Manu derību"

(Jes 58:13–14) "Kad tu atturi savu kāju no sabata pārkāpšanas un nedari Manā svētā dienā pēc savas patikas, bet nosauc dusas dienu par svētu prieku un par Tā Kunga svēto dienu un to turi godā, neizlietodams to saviem ceļiem, sava veikala nokārtošanai un tukšām valodām, tad Tas Kungs būs tavs prieks, Es tevi vadīšu zemes augstumos un tev došu tava tēva Jēkaba mantojumu, jo Tā Kunga mute tā ir runājusi."

(Ec 20:12) "Es devu tiem arī Savas svētās dienas, kas ir derības zīme starp Mani un viņiem, lai tie atzītu, ka Es esmu Tas Kungs, kas tos svētījis."

(Ec 20:20) "Svētījiet Manas svētās dienas, ka tās ir par derības zīmi starp Mani un jums un ka jūs atzīstat, ka Es, Tas Kungs, esmu jūsu Dievs."

(Mt 12:1–12) "Tanī laikā Jēzus reiz gāja sabatā caur labību; un Viņa mācekļi bija izsalkuši, un tie sāka vārpas plūkt un ēst. Bet farizeji, to redzēdami, uz Viņu sacīja: "Redzi, Tavi mācekļi dara, ko sabatā nav brīv darīt. " Bet Viņš uz tiem sacīja: "Vai jūs neesat lasījuši, ko Dāvids darīja, kad viņš bija izsalcis un viņa pavadoņi? Ka viņš gāja Dieva namā un tie ēda skatāmās maizes, ko nebija brīv ēst ne viņam pašam, ne viņa biedriem, bet vienīgi priesteriem. Jeb vai jūs neesat lasījuši bauslībā, ka priesteri pārkāpj sabatā Dieva namā sabata dienu un ir nevainīgi? Bet Es jums saku: šeit ir kas lielāks par Dieva namu. Bet, kad jūs būtu sapratuši, ko tas nozīmē: Man patīk žēlastība un ne upuris, — tad jūs nebūtu šos nevainīgos nosodījuši. Jo Cilvēka Dēls ir kungs arī pār sabatu. " Un no turienes Viņš aizgāja un iegāja viņu sinagogā. Un redzi, tur bija cilvēks ar sakaltušu roku, un tie Viņam vaicāja, sacīdami: "Vai ir brīv sabatā dziedināt?" — ka tie Viņu varētu apsūdzēt. Bet Viņš uz tiem sacīja: "Kurš cilvēks jūsu starpā, kam viena avs un kad tā sabatā iekrīt bedrē, to nesatvers un neizvilks ārā? Vai cilvēks nav daudz labāks par avi? Tādēļ ir gan brīv sabatā labu darīt. "

(Mk 1:32) "Un, kad vakars metās un saule bija nogājusi, tad tie pie Viņa nesa visādus neveselus un ļaunu garu apsēstus."

(Lk 4:16) "Tā Viņš nonāca Nacaretē, kur Viņš bija uzaudzis, un pēc Sava ieraduma Viņš sabata dienā iegāja sinagogā. Viņš piecēlās, lai lasītu."

(Ebr 4:1–11) "Tāpēc, kamēr apsolījums ieiet Viņa atdusā mums vēl pastāv, bīsimies, ka kāds no mums neizrādītos to nerasniedzis. Jo arī mums evaņģēlijs ir pasludināts tāpat kā viņiem. Bet dzirdētais vārds tiem nepalīdzēja, tāpēc, ka klausītājos nebija savienojies ar ticību. Jo mēs, kas esam ticējuši, ieejam atdusā, kā Viņš ir teicis: kā esmu zvērējis Savās dūsmās, tiem nebūs ieiet Manā atdusā, — lai gan darbi kopš pasaules radīšanas bija padarīti. Jo par septīto dienu Viņš kaut kur tā ir teicis: un Dievs septītajā dienā atdusējās no visiem Saviem darbiem. Un šinī vietā atkal: tiem nebūs ieiet Manā atdusā. Kad nu dažiem atliek tanī ieiet, bet nepaklausības dēļ nav iegājuši tie, kam vispirms evaņģēlijs pasludināts, Viņš no jauna liek kādu dienu, šo dienu, caur Dāvidu runādams pēc tik ilga laika, kā jau iepriekš teikts: šodien, kad jūs Viņa balsi dzirdēsiet, neapcietinait savas sirdis. Jo, ja Jozua viņiem būtu sagādājis atdusu, tad Viņš nebūtu pēc tam runājis par citu dienu. Tātad vēl atliek svēta dusa Dieva tautai. Jo, kas iegājis Viņa atdusā, tas arī pats dusējis no saviem darbiem kā Dievs no Saviem. Centīsimies tāpēc ieiet šinī atdusā, lai neviens nekristu nepaklausībā pēc tā paša parauga."

21.

«Namturība»

Mēs esam Dieva īpašumu pārvaldnieki, Viņš mums ir uzticējis laiku un izdevības, spējas un īpašumus, zemes un tās resursu svētības. Mēs esam atbildīgi Viņam par pareizu to izlietojumu. Mēs atzīstam Dieva īpašumu tiesības ar uzticīgu kalpošanu Viņam un mūsu līdzcilvēkiem un dodot desmito un ziedojumus lai pasludinātu Viņa evaņģēliju un atbalstītu un palielinātu Viņa draudzi. Namturība ir mums no Dieva dota priekšrocība lai audzinātu mīlestību un gūtu uzvaru pār savtīgumu un mantkārību. Namturis priecājas par svētībām, kuras saņem citi pateicoties namturu uzticībai.

(1.Moz 1:26–28) "Tad Dievs sacīja: "Darīsim cilvēku pēc mūsu tēla un pēc mūsu līdzības; tie lai valda pār zivīm jūrā un pār putniem gaisā, un pār lopiem, un pār visu zemi un visiem rāpuļiem, kas rāpo zemes virsū. " Un Dievs radīja cilvēku pēc Sava tēla, pēc Dieva tēla Viņš to radīja, vīrieti un sievieti Viņš radīja. Un Dievs tos svētīja un sacīja uz tiem: "Augļojieties un vairojieties! Piepildiet zemi un pakļaujiet sev to, un valdiet pār zivīm jūrā un putniem gaisā, un katru dzīvu radījumu, kas rāpo pa zemi. "

(1.Moz 2:15) "Un Dievs Tas Kungs ņēma cilvēku un ielika viņu Ēdenes dārzā, lai viņš to koptu un sargātu."

(1.Lku 29:14) "jo kas es esmu, un kas ir mana tauta, ka mēs paši labprātīgi spētu dot tādus ziedojumus? Bet viss ir no Tevis, un no Tavas rokas mēs Tev dodam!"

(Hag 1:3–11) "Un tad atklājās Tā Kunga vārds caur pravieti Hagaju: "Vai tad jums ir pienācis laiks, lai jūs dzīvotu ar ciedru koku plāksnēm grezni izrotātos namos, bet šim namam ir jāstāv drupās pamestam? Un nu, saka Tas Kungs Cebaots, palūkojieties, kā jums ir līdz šim klājies jūsu ceļos! Jūs sējāt bagātīgi, bet ievācāt trūcīgi; jūs ēdāt gan, tomēr trūkst, lai jūs justos paēduši; jūs dzerat un tomēr nedzesējat slāpes; jums ir gan apģērbs, bet tas nedod pietiekami siltuma, un, kas pelna algu, tas ber to caurā makā. Tā saka Tas Kungs Cebaots: palūkojieties taču, kā jums ir līdz šim klājies jūsu ceļos! Kāpiet augšup kalnos, sataisiet kokus un celiet šo namu; tas Man būs patīkami, un Es parādīšu Savu godību, saka Tas Kungs. Jūs gan sagaidījāt daudz, un redzi, iznāca maz, un, kad jūs to pārvedāt mājās, tad Es to tomēr izputināju. Kāpēc tā?" jautā Tas Kungs Cebaots. "Tāpēc, ka Mans nams stāv drupās un ikviens dzenas tikai pēc sava nama. Tāpēc debess aizturēja pār jums savu veldzi, un zemes klēpis noslēdza jums savus augļus. Un Es sūtīju sausumu pār visu zemi un kalniem, pār labību, pār vīnu un eļļu, un pār visu, kas izaug no zemes, tāpat arī pār ļaudīm, lopiem un visiem ar rokām darāmiem darbiem. "

(Mal 3:8–12) Vai ir pareizi, ka cilvēks krāpj Dievu, kā jūs Mani krāpjat? Jūs tad sakāt: kā tad mēs Tevi krāpjam? — ar desmito tiesu un labprātīgiem upuriem. Tādēļ jau jūs esat nolādēti, tā ka viss krīt jums no rokām un iet jūsu rokās bojā, jo jūs visi vienā kopā cits pār citu Mani krāpjat! Bet atnesiet katrs savu desmito tiesu pilnā vērtībā Manā klētī tā, lai arī Manā mājā būtu barība, un pārbaudiet tad Mani šai ziņā, saka Tas Kungs Cebaots, vai Es arī neatvēršu debess logus un nelikšu svētībai pa tiem pārpilnībā nolīt pār jums! Un Es padzišu, jums palīdzēdams, rijīgo postītāja kukaini no jūsu labības laukiem, lai viņš tos neizposta un lai koks jūsu vīna dārzā jums nebūtu neauglīgs, saka Tas Kungs Cebaots, lai arī visas tautas jūs daudzina par svētīlaimīgiem, jo jums pašiem būs lielu labumu un augstas cieņas pilnai zemei būt, saka Tas Kungs Cebaots,

(Mt 23:23) "Vai jums, rakstu mācītāji un farizeji, jūs liekuļi! Jo jūs dodat desmito tiesu no mētrām, dillēm un ķimenēm un atstājat bez ievēribas svarīgāko bauslībā: tiesu, žēlastību un ticību. Šo jums bija darīt un to neatstāt."

(Rom 15:26–27) "Jo Maķedonija un Ahaja lēmušas sūtīt kādu pabalstu nabīgiem Jeruzālemes svēto starpā." Tā viņas lēmušas, jo viņas arī tiem to parādā: jo, ja citas tautas kļuvušas to līdzdalībnieces garīgās lietās, viņām savukārt nākas kalpot tiem laicīgajās.

(1.Kor 9:9–14) "Jo Mozus bauslībā rakstīts: tev nebūs vērsim, kas min labību, purnu aizsiet. — Vai tad Dievs te runā par vēršiem? Vai Viņš to nesaka mūsu dēļ? Jo mūsu dēļ taču ir rakstīts: arājam jāar cerībā, kūlējam jākuļ cerībā, ka tam tiks sava daļa. — Ja mēs esam jums sējuši garīgo sēklu, vai tad tā liela lieta, ka saņemam jūsu laicīgos augļus? Ja citiem ir tiesības uz jūsu mantu, vai tad ne vairāk mums? Bet mēs šās tiesības neesam lietojuši, mēs visu panesam, lai

Kristus evaņģēlijam nerastos kavēkļi ceļā. Vai nezināt, ka tie, kas kalpo svētnīcā, pārtiek no svētnīcas, un kas apkalpo altāri, saņem savu daļu no altāra? Tāpat arī Tas Kungs ir noteicis evaņģēlija sludinātājiem pārtikt no evaņģēlija.”

(2.Kor 8:1–15) “Mēs jums, brāļi, aizrādām uz Dieva žēlastību, kas ir izpaudusies Maķedonijas draudzēs, jo tur, lai gan bēdu smagi pārbaudīti un paši dzīvodami lielā nabadzībā, viņu prieks izpaudies lielā sirsnībā; tie ir labprātīgi ziedojuši pēc savām spējām, pat pāri spējām, to es apliecinu; ar lielu sirsnību tie piedāvāja savu kalpošanu svētajiem mīlestībā un ziedoja vairāk, kā cerējām, — sevi papriekš Dievam un pēc Dieva prāta arī mums. Tad mēs lūdzām Titu, lai viņš, kā jau iesācis mūsu vidū šo ziedojumu lietu, novestu to līdz galam. Bet, tā kā jūs esat sekmēm bagāti visās lietās: ticībā, vārdā, atziņā, visādos centienos un savā mīlestībā uz mums, tad esiet bagāti arī šinī labdarības lietā. To es nesaku pavēlēdams, bet ar centību, kas redzama pie citiem, gribēdams pārbaudīt jūsu mīlestību, vai tā ir īsta. Jo jūs zināt mūsu Kunga Jēzus Kristus žēlastību, ka Viņš, bagāts būdams, ir tapis nabags jūsu dēļ, lai Viņa nabadzība kļūtu jums par bagātību. Un šinī lietā mans padoms ir tāds: tas jums ir par labu, ka jūs pērn lietu iesākuši ne vien ar darbu, bet arī ar labo gribu, tagad pabeidziet iesāktu darbu, lai labajai gribai seko arī izpildīšana pēc iespējas. Jo, kur ir laba griba, tā ir apsveicama ar to, cik tā spēj, vairāk nevar sagaidīt, jo nevar prasīt, lai citu atvieglošana jūs novestu grūtībās; bet lai notiktu izlīdzināšana: jūsu pārpalikums tagad lai nāk par labu viņu trūkumam, un arī viņu pārpalikums lai nāktu jums par labu, lai tā notiktu izlīdzināšana, kā ir rakstīts: kam bija daudz, netapa bagāts; kam bija maz, netapa nabags.”

22.

«Kristīgais dzīves veids»

Mēs esam aicināti būt dievbijīgiem kas domā, jūt un darbojas saskaņoti ar debesu principiem. Ja Gars rada no jauna mūsos mūsu Kunga raksturu un tad mēs iesaistāmies lietās, kas attīstīs Kristum līdzīgu šķīstumu, veselību un prieku mūsu dzīvē. Tas nozīmē ka mūsu izklaidēšanās, un uzjautrināšanās ir saskaņā ar kristiešu gaumes un skaistuma augstākiem standartiem. Atzīstot kultūras atšķirības, mūsu apgērbam ir jābūt vienkāršam, neuzkrītošam un gaumīgam. Piederoties tiem kam kuru patiesais skaistums nepastāv ārējā izgreznojumā, bet neiznīcīgā laipnā un klusā gara izrotājumā. Tas arī nozīmē ka mūsu miesas ir Svētā Gara templis un mūsu uzdevums ir par to gudri rūpēties. Līdztekus pareiziem vingrojumiem un atpūtai, mēs arī esam pārņēmuši pēc iespējas vislabāko diētu un atturamies no netīru ēdinu lietošanas kā tas ir uzrādīts Svētos Rakstos. Tā kā alkoholiskie dzērieni, tabaka un bezatbildīga zāļu un narkotikas lietošana ir kaitīgas mūsu organismam, tāpēc mēs arī no tiem atturamies. Turpretī mēs iesaistāmies visā kas mūsu domas un miesas vada paklausībā Kristum, kurš ilgojas par mūsu pilnvērtību, prieku un labestību.

(3.Moz 11:1–47) “Un Tas Kungs runāja uz Mozu un Āronu, viņiem sacīdams: “Runājiet uz Israēla bērniem un sakait: no visiem dzīvniekiem, kas ir virs zemes, šie ir tie dzīvnieki, ko jūs varat ēst: ikvienu dzīvnieku ar šķeltiem nagiem, kam nagi ir šķelti divos gabalos un kuri atgremo — tos dzīvniekus jūs ēdiet. Bet no tiem, kas atgremo vai kam šķelti nagi, neēdiet šos: kamieli, jo tas gan barību atgremo, bet tam nav šķeltu nagu; tas lai ir jums nešķīsts; un klinšu āpsi, tas gan barību atgremo, bet arī tam nav šķeltu nagu; tas lai ir jums nešķīsts; un zaķi, tas gan barību atgremo, bet tam nav šķeltu nagu; tas lai ir jums nešķīsts; un cūku, jo tai gan ir šķelti nagi, un tie ir pat ar plaisu, kas ieklēta nagos, bet tā barību neatgremo; tā lai ir jums nešķīsta. Viņu gaļu neēdiet un pie beigta dzīvnieka nepieskarieties; tie lai ir jums nešķīsti. Bet no dzīvniekiem radījumiem, kādi ir ūdeņos, jūs varat ēst šos: visus, kam ir spuras un zvīņas ūdeņos, jūrās un upēs, tos jūs varat ēst. Bet ikvienu, kas bez spurām un zvīnām jūrās un upēs, no visiem tiem, kas mudž ūdeņos, un no dzīvniekiem radījumiem ūdeņos — tādu turiet par negantu. Tos turiet par negantību, to gaļu neēdiet un to maitu turiet par negantu. Ikvienu, kuram nav spuru un zvīņu ūdenī — to turiet par negantu. Bet no putniem turiet par negantu un neēdiet: ērgli un jūras ērgli, un melno ērgli, un maitu ērgli, vanagu un kliju pēc to kārtām, un ikvienu kraukli pēc savas kārtas, un tuksneša iemītnieku strausu, un bezdelīgu, kaiju un vēja vanagu pēc to kārtām, un apogu, pūci un ūpi, un jūras kraukli un dumpi, un maitu vanagu, un stārķi, zivju gārni pēc to kārtām, un badadzeguzi, un sikspārni. Visi spārnainie līdēji, kas iet uz četrām kājām, lai ir jums negantība. Bet no tādiem, kas kļīst pulkos, kas uz četrām

kājām staigā, ēdiet tos, kam virs kāju pēdām ir lieli, ar kuriem tie lēkā pa zemi. Šos no to vidus jūs varat ēst: visādus siseņus un vaboles pēc to kārtām. Bet visi citi spārnainie līdēji, kuriem ir četras kājas, lai jums ir negantība. Un jūs kļūsit nešķīsti gar tiem; ikviens, kas pieduras to maitai, – tas ir kļuvis nešķīsts līdz vakaram. Un ikvienam, kas ir ko nesis no to maitām, — tam ir jāmazgā savas drēbes, un tas ir nešķīsts līdz vakaram. Visus lopus, kam šķelti nagi, bet nav šķelti divos gabalos un kas neatgremo savu barību, turiet par nešķīstiem, un ikviens, kas tādām pieskaras, ir nešķīsts. Un no četrkājainiem dzīvniekiem tādus turiet par nešķīstiem, kam kājas ar asiem nagiem; ikviens, kas pieskaras to maitai, ir nešķīsts līdz vakaram. Un kurš nes to maitas, tam jāmazgā savas drēbes, un viņš ir nešķīsts līdz vakaram, tāpēc ka jums šie dzīvnieki ir nešķīsti. Un no rāpuļiem šie, kas rāpo virs zemes, lai ir jums nešķīsti: sermulis, pele un bruņurupucis pēc to kārtām, un sesks, hameleons, ķirzaka, gliemezis un kurmis. Šos rāpuļus turiet par nešķīstiem; ikviens, kas tos aizskar, kad tie ir nobeigušies, kļūst nešķīsts līdz vakaram. Un katrs priekšmets, uz kura tie nokrīt, kad tie ir nobeigušies, kļūst nešķīsts, vai tie ir koka trauki, vai drēbes, vai āda, vai maiss, vai kāds darbarīks, ar ko darbs tiek veikts, — tas jāliek ūdenī, un tas būs nešķīsts līdz vakaram, bet pēc tam tas ir atkal šķīsts. Un, ja kāds no tiem ir iekritis māla traukā, tad saturs, kas tanī traukā, kur tas ir iekritis, ir nešķīsts, un jums tas trauks ir jāsadauza. Un ikviens ēdiens, kas vien būtu ēdams, ja pār to pārlīst nešķīsts ūdens, kļūst nešķīsts; arī ikviens dzēriens, kas dzerams no visiem tādiem traukiem, kļūst nešķīsts. Un ikviens priekšmets, kam uzkrīt to maitas, kļūst nešķīsts, vai tā būtu krāsns, vai tas būtu katls, tie jāsasit gabalos, jo tie ir kļuvuši nešķīsti, un jums tos būs turēt par nešķīstiem. Tikai avoti un akas, un ūdens tvertnes paliek šķīsti; bet, kas aizskar to maitas, tas ir nešķīsts. Bet, ja kāda to maita nokrīt uz sēklas, kas ir izsējama, tad tā ir šķīsta. Bet, ja ūdens tiek liets uz sēklu un tad kāda no tādām maitām uzkrīt virsū, tad gan lai jums tā ir nešķīsta. Bet, ja kāds liellops, ko jūs sev turat par gaļas lopu, nobeidzas, tad tas, kas pieskaras tāda liellopa gaļai, ir nešķīsts līdz vakaram. Bet, ja kāds būtu ēdis no tā maitas, tad lai tas mazgā savas drēbes, un viņš ir nešķīsts līdz vakaram; un, kas tādu maitu nes, tas arī lai mazgā savas drēbes, tas ir nešķīsts līdz vakaram. Un visus pārējos rāpuļus, kas lien pa zemes virsu, turiet par negantiem un tos neēdiet. Ikvienu, kas lien uz sava vēdera un kas lien uz savām četrām kājām, līdz ar visu, kam vairāk kājas, kas lien kā rāpuļi virs zemes, to neēdiet, jo tas ir negants. Nepadariet sevi nicināmus visādu līdēju dēļ, kas lien, un neklūstiet, viņus aizskarot, nešķīsti, ka jūs viņu dēļ netaptu apgānīti. Es esmu Tas Kungs, jūsu Dievs, tāpēc jums būs svētīties un būt svētiem, jo Es esmu svēts; nepadariet sevi nicināmus ar visādiem līdējiem, kādi lien virs zemes, jo Es esmu Tas Kungs, kas jūs izvedis no Ēģiptes zemes, lai jūs piederētu Dievam un lai jūs būtu svēti, jo Es esmu svēts. "Šis ir bauslības noteikums par liellopiem, putniem un visādām dzīvām būtnēm, kas kust ūdenī, un visādiem dzīvniekiem, kas lien virs zemes, lai jūs zinātu atšķirt nešķīstu no šķīsta, un arī starp dzīvniekiem, kas ēdami, un tādiem, kuri nav ēdami."

(Rom 12:1–2) "Es jums lieku pie sirds, brāļi, Dieva žēlsirdības vārdā nodot sevi pašus par dzīvu, svētu Dievam patīkamam upuri, tā lai ir jūsu garīgā kalpošana. Un netopiet šai pasaulei līdzīgi, bet pārvērtieties, atjaunodamies savā garā, lai pareizi saprastu, kas ir Dieva griba: to, kas ir labs, tīkams un pilnīgs."

(1.Kor 6:19) "Jeb vai jūs nezināt, ka jūsu miesa ir Svētā Gara mājoklis, kas ir jūsos un ko jūs esat saņēmuši no Dieva, un ka jūs nepiederat sev pašiem? Jo jūs esat dārgi atpirkti. Tad nu pagodiniet Dievu ar savu miesu!"

(1.Kor 10:31) "Tāpēc, vai ēdat vai dzerat, visu to dariet Dievam par godu."

(2.Kor 6:14–7,1) "Nevelciet svešu jūgu kopā ar neticīgiem. Jo kāda daļa ir taisnībai ar netaisnību? Kas ir gaismai kopējs ar tumsību? Kā Kristus savienojams ar Beliaru, vai ir kāda daļa ticīgajam ar neticīgo? Kas kopējs ir Dieva namam ar elkiem? Jo jūs esat dzīvā Dieva nams, kā Dievs ir sacījis: Es viņos gribu mājot un viņu starpā staigāt, un Es būšu viņu Dievs, un tie būs Mani ļaudis. Tāpēc aizeita no viņu vidus un nošķīrieties no tiem, saka Tas Kungs, un neaiztieciet neko, kas ir nešķīsts, tad Es jūs pieņemšu. Tad Es būšu jums par Tēvu, un jūs būsit Man par dēliem un meitām, saka Tas Kungs, Visuvaldītājs. Tā kā mums ir tādi apsolījumi, mani mīļie, tad šķīstīsimies no visiem miesas un gara traipiem un tapsim pilnīgi svēti Dieva bijībā."

(2.Kor 10:5) "Mēs apgāžam prātojumus un visas augstprātīgās iedomas, kas paceļas pret Dieva atziņu, un uzvaram visus prātus, lai tie ir Kristum paklausīgi."

(Ef 5:1–21) "Sekojiet Dievam kā viņa mīļie bērni un dzīvojiet mīlestībā, kā Kristus jūs mīlējis un mūsu labā Sevi nodevis Dievam par upura dāvanu, par jauku smaržu. Bet netiklība, visāda veida netīra dzīve vai mantkāriņa lai pat vārda pēc jums ir sveša, kā tas svētiem pieder; tāpat bezkaunība, tukšas runas, jo tādas lietas neklājas, bet gan jo vairāk pateicība. Jo to iegaumējiet: nevienam netiklim, netīram vai mantrausim, tas ir, elku kalpam, nav vietas Kristus un Dieva valstībā! Nevienam lai jūs nepievīļ tukšām runām, jo šādu lietu dēļ Dieva dusmas nāk pār nepaklausības bērniem. Nebiedroieties ar viņiem. Jo reiz jūs bijāt tumsa, bet tagad esat gaisma savā Kungā! Dzīvojiet kā gaismas bērni. Gaismas auglis viscaur ir labprātība, taisnība, patiesība, un pārbaudiet, kas Tam Kungam patīkams."

Nepiedalaities neauglīgajos tumsības darbos, bet labāk celiet tos gaismā. Protams, ko viņi slepenībā dara, par to pat kauns runāt. Bet visu, kas tiek gaismā celts, apspīd gaisma, un viss, ko apspīd gaisma, ir gaisma. Tāpēc ir sacīts: uzmosties, kas guli, un celies augšā no miroņiem, tad atspīdēs tev Kristus. — Tad nu raugaities nopietni uz to, kā dzīvojat: nevis kā negudri, bet kā gudri; izmantojiet laiku, jo šīs dienas ir Jaunas! Tāpēc nepadodieties neprātam, bet centieties saprast, kāds ir jūsu Kunga prāts. Un neapreibināties ar vīnu, no kā ceļas izlaidīga dzīve, bet topiet Gara pilni, runādami cits uz citu psalmos, himnās un garīgās dziesmās, dziedādami un slavēdami To Kungu savās sirdīs. Pateicieties vienumēr un par visu Dievam Tēvam mūsu Kunga Jēzus Kristus Vārdā. Un esiet paklausīgi cits citam Kristus bijībā.”

(Fil 4:8) “Beidzot vēl, brāļi, kas vien ir patiess, kas svēts, kas taisns, kas šķīsts, kas patīkams, kam laba slava, ja ir kāds tikums un ja ir kas cildināms, par to domājiet!”

(1.Pēt 3:1–4) “Tāpat, sievas, esiet paklausīgas saviem vīriem, lai, ja arī kādi neklausā vārdiem, tie ar sievu dzīvi bez sludināšanas tiktu iegūti, redzēdami jūsu dievbijīgo skaidro dzīvi. Jūsu rota lai nav ārišķīgs matu pinums, zelta lietas, kuras sev apliekat, vai tērps, kurā tērpties, bet apslēptais sirds cilvēks neiznīcīs savā lēnajā un klusajā garā — tas ir Dievam dārgs.”

(1.Jņ 2:6) “Kas teicas palieklam Viņā, tam pienākas arī pašam tā dzīvot, kā Viņš ir dzīvojis”

(3.Jņ 2) “Mīļais, es tev novēlu visās lietās tādu labklājību un veselību, kāda jau ir tavai dvēselei.”

23.

«Laulības un ģimene»

Laulības bija dievišķi iestādītas Ēdenē un Jēzus apstiprinātas kā visa mūža savienība starp vīrieti un sievieti mīlošās draudzīgās attiecībās. Jo kristieša laulības tiklab saistības ar Dievu, kā arī ar laulāto draugu, un tām jābūt izveidotām no partneriem kam ir kopīga ticība. Savstarpēja mīlestība, godāšana, cieņa un pienākumi ir šo attiecību audums, kurš atspoguļo mīlestību, svētu pienākumu, tuvību un tādu pastāvību kāda ir starp Kristu un Viņa draudzi. Par šķiršanos Jēzus mācīja, ka persona kura šķiras no laulātā drauga izņemot ārlaulības sakaru dēļ un apprecas ar citu ir izdarījis laulības pārkāpšanu. Lai arī dažām ģimenēm attiecības var nebūt tuvu ideālam, laulātie partneri, kuri pilnībā nododas viens otram Kristū, var sasniegt vienotību mīlestībā, caur Gara vienību un draudzes aprūpi. Dievs svēta ģimenes un paredz, ka tās locekļi viens otram palīdz lai sasniegu pilnīgu briedumu. Vecākiem ir jāaudzina bērni mīlestībā un paklausībā Kungam. Ar savu piemēru un vārdiem tie māca tos kļūt par Viņa miesas, Dieva ģimenes locekļiem. Ģimenes tuvības pieaugums ir viena no evaņģēlija vēsts piepildījuma zīmēm.

(1.Moz 2:18–25) “Un Dievs Tas Kungs sacīja: "Nav labi cilvēkam būt vienam; Es tam darīšu palīgu, kas atbilstu viņam." Tad Dievs Tas Kungs veidoja no zemes ikvienu lauka zvēru un ikvienu putnu gaisā un pieveda tos pie cilvēka, lai redzētu, kādā vārdā viņš tos nosauks, un, kā cilvēks nosauktu ikvienu dzīvu radījumu, tāds lai būtu tā vārds. Un cilvēks nosauca vārdā visus lopus, visus putnus gaisā un visus lauka zvērus, bet viņš neatrada palīgu, kas viņam atbilstu. Un Dievs Tas Kungs lika cietam miegam nākt pār cilvēku; un tas aizmīga, un Viņš izņēma vienu no viņa ribām, aizpildīdams vietu ar miesu. Šo ribu, ko Viņš no cilvēka bija ņēmis, Dievs Tas Kungs izveidoja par sievu un pieveda to pie cilvēka. Tad cilvēks sacīja: "Šī tiešām ir kauls no mana kaula un miesa no manas miesas! Un viņa sauksies par sievu, jo tā ir no vīra ņemta. Tādēļ vīrs atstās tēvu un māti un pieķersies savai sievai, un tie kļūs par vienu miesu." Un tie abi — cilvēks un viņa sieva — bija kaili, bet tie nekaunējās viens otra priekšā.”

(2.Moz 20:12) “Godini savu tēvu un savu māti, lai tu ilgi dzīvotu tanī zemē, ko Tas Kungs, tavš Dievs, tev dod.”

(5.Moz 6:5–9) “Un tev būs To Kungu, savu Dievu, mīlēt no visas savas sirds, no visas savas dvēseles un ar visu savu spēku. Un lai šie vārdi, ko es tev šodien pavēlu, tev paliek ierakstīti tavā sirdī. Un atgādini tos saviem bērniem un

runā tos sēžot savā namā un pa ceļu ejot, guļoties un ceļoties. Un sien tos kā zīmi uz savas rokas un liec par zīmi starp acīm uz pieres. Un raksti tos un liec pie sava nama durvju stabiem un pie saviem vārtiem.”

(S.Pam 22:6) “Māci savam bērnam viņa ceļu, no tā viņš neatstājas arī tad, kad viņš jau vecs kļuvis.”

(Mt 5:31) “Ir arī sacīts: kas no savas sievas šķiras, tas lai tai dod šķiršanās rakstu.”

(Mt 5:32) “Bet Es jums saku: ikviens, kas no savas sievas šķiras, izņemot netiklības gadījumu, tas viņu spiež laulību pārkāpt; un, ja kas atšķirtu precē, tas pārkāpj laulību.”

(Mt 19:3–9) “Un farizeji nāca pie Viņa, To kārdinādami, un sacīja Viņam: "Vai ir atļauts šķirties no savas sievas katrā iemesla dēļ?" Bet Viņš atbildēja un sacīja: "Vai neesat lasījuši, ka Radītājs iesākumā tos radījis kā vīru un sievu, un sacīja: tādēļ cilvēks atstās tēvu un māti un pieķersies pie savas sievas; un šie divi būs viena miesa. — Tātad viņi nav vairs divi, bet viena miesa; ko nu Dievs savienojis, to cilvēkam nebūs šķirt. " Tie saka Viņam: "Kā tad Mozus ir pavēlējis dot šķiršanās rakstu un šķirties?" Viņš saka tiem: "Mozus jums atļāva šķirties no savām sievām jūsu cietsirdības dēļ, bet no iesākuma tas tā nav bijis. Bet Es jums saku: kas no savas sievas šķiras, ja ne netiklības dēļ, un prec citu, tas pārkāpj laulību; un, kas atšķirtu prec, tas pārkāpj laulību.”

(Mk 10:11–12) “Un Viņš tiem saka: "Ja kas no savas sievas šķiras un citu precē, tas laulību pārkāpj pret viņu. Un, ja sieva no sava vīra šķiras un ar citu apprecējas, tā pārkāpj laulību. "

(Lk 16:18) “Katrs, kas atlaiž savu sievu un apprecē citu, pārkāpj laulību, un tas, kas precē tādu, ko vīrs atlaidis, arī pārkāpj laulību.”

(Jņ 2:1–11) “Trešajā dienā bija kāzas Kānā Galilejā, un Jēzus māte bija tur. Bet arī Jēzus un Viņa mācekļi bija aicināti kāzās. Kad nu pietrūka vīna, Jēzus māte saka Viņam: "Viņiem nav vīna. " Jēzus saka tai: "Kas Man ar tevi, sieva? Mana stunda vēl nav nākusi. " Viņa māte saka sulaiņiem: "Ko Viņš jums teiks, to darait!" Bet tur stāvēja seši akmens ūdenstrauki pēc jūdu šķīstīšanās paražas, un katrā no tiem sagāja divi līdz trīs mēri. Jēzus saka viņiem: "Piepildait traukus ar ūdeni!" Un tie tos piepildīja līdz malai. Tad Viņš saka tiem: "Tagad smeliet un nesiet galda uzraugam!" Un tie to aiznesa. Kad nu galda uzraugs bija nobaudījis ūdeni, kas bija kļuvis par vīnu, nezinādams, no kurienes tas ir, kamēr sulaiņi, kas ūdeni bija smēlušī, to zināja, — tad galda uzraugs aicina līgavaini un viņam saka: "Ikviens cilvēks papriekš ceļ priekšā labo vīnu, un, kad viesi ieskurbuši, mazāk vērtīgo, bet tu labo vīnu esi pataupījis līdz šim. " Šī ir pirmā zīme, ko Jēzus darīja Kānā Galilejā, atklādams Savu godību, un Viņa mācekļi sāka Viņam ticēt.”

(1.Kor 7:10) “Bet laulātiem es pavēlu, tomēr ne es, bet Tas Kungs: sievietei nešķirties no vīra, un, ja tā ir atšķirusies, tad tai palikt neprecētai vai izlīgt ar savu vīru; un vīram neatstumt sievu.

(2.Kor 6:14) “Nevelciet svešu jūgu kopā ar neticīgiem. Jo kāda daļa ir taisnībai ar netaisnību? Kas ir gaismai kopējs ar tumsību?”

(Ef 5:21–33) “Un esiet paklausīgi cits citam Kristus bijībā. Sievas, esiet paklausīgas saviem vīriem kā Tam Kungam. Jo vīrs ir sievas galva, tāpat kā Kristus ir draudzes galva, būdams Savas miesas Pestītājs. Bet, kā draudze ir paklausīga Kristum, tāpat arī sievas saviem vīriem visās lietās. Vīri, mīliet savas sievas, tāpat kā Kristus ir mīlējis Savu draudzi, pats nododamies viņas labā, lai to darītu svētu, šķīstot ar mazgāšanu ūdenī caur vārdu, Sev Savu draudzi sagatavodams cienīgu, bez traipa, bez krunkas vai cita tamlīdzīga trūkuma, lai tā būtu svēta un bez vainas. Tā arī vīriem pienākas savas sievas mīlēt kā savu miesu. Kas mīl savu sievu, tas mīl sevi pašu. Jo neviens nekad vēl nav ienīdis pats savu miesu, bet katrs to kopj un glabā, tāpat kā Kristus draudzi, jo mēs esam Viņa miesas locekļi. "Tādēļ cilvēks atstās tēvu un māti un pieķersies savai sievietei un abi kļūs par vienu miesu. " Šis noslēpums ir liels: es to attiecinu uz Kristu un draudzi. Bet arī katram no jums būs savu sievu mīlēt kā sevi pašu, bet sieva lai jūt bijību pret savu vīru.

(Ef 6:1–4) “Bērni, klausait saviem vecākiem, jo tā pienākas. Godā savu tēvu un māti, — tas ir pirmais bauslis ar apsolījumu, proti: lai tev labi klājas un tu ilgi dzīvo vīrs zemes. Tēvi, nekaitinait savus bērnus, bet audzinait un pamācait tos būt paklausīgiem Tam Kungam.”

24.

«Kristus kalpošana Debesu Svētnīcā»

Debesīs ir Svētnīca, īstā telts, kuru ir uzcēlis Kungs, ne cilvēks. Kristus tajā kalpo cilvēku dēļ, padarot tos pieejamus ticīgiem kā sava pie krusta pienestā, salīdzinošā upura augļus. Pēc pacelšanās Debesīs, Viņš tika ievadīts kā mūsu Augstais Priesteris un sākās Viņa aizbildnieciskā kalpošana. 1844. gadā — 2300 rīta un vakaru pravietiskā perioda beigās, Viņš iegāja savas salīdzinošās kalpošanas otrajā stadijā. Tā ir izmeklēšanas tiesa kura ir daļa no galējās visu grēku izmeklēšanas, kas agrāk tika simbolizēta ar senās Ebreju svētnīcas šķīstīšanu ar dzīvnieku upuru asinīm, bet debesu lietas ir šķīstītas ar pilnīgā upura Jēzus Kristus asinīm. Izmeklēšanas tiesa atklāj debesu saprātīgām būtnēm ka tie kas ir miruši ir miruši Kristū un tāpēc, ir Viņā, un ir cienīgi ņemt dalību pie pirmās augšamcelšanās. Tā atklāj, ka starp dzīviem ir tādi kas ir palikuši Kristū un ir turējuši Dieva pavēles un Jēzus ticību, tāpat ir Viņā, tāpēc viņi ir gatavi pārņemšanai Viņa mūžīgajā Valstībā. Šī tiesa attaisno Dieva taisnību glābjot tos kas uzticas Kristum. Tā paziņo ka tie kas palikuši paklausīgi Dievam saņems Debesu Valstību. Šis Kristus kalpošanas noslēgums iezīmēs cilvēces pārbaudes laika noslēgumu pirms Otrās Adventes (Otrās Kristus atnākšanas).

(Ebr 8:1–5) “Bet galvenais pārrunājamā lietā ir tas, ka mums ir tāds augstais priesteris, kas nosēdies pa labo roku godības tronim debesīs, svētnīcas un īstās telts kalpotājs, ko uzcēlis Tas Kungs, ne cilvēks. Jo katrs augstais priesteris tiek iecelts dāvanu un upuru nešanai, kāpēc nepieciešami, ka arī Viņam būtu ko upurēt. Ja Viņš būtu virs zemes, Viņš nebūtu priesteris, tāpēc ka te ir tādi, kas nes dāvanas pēc bauslības, kas kalpo debesu svētnīcas atveidam un ēnai, kā arī Mozum bija norādīts, kad tas gribēja pabeigt telti, jo Viņš saka: redzi, tu darīsi visu pēc tā parauga, kas tev kalnā tika parādīts.”

(Ebr 4:14–16) “Tā kā mums ir liels augstais priesteris, kas izgājis caur debesīm, Jēzus, Dieva Dēls, tad turēsimies pie Viņa apliecināšanas. Jo mums nav augstais priesteris, kas nespētu līdzī just mūsu vajībām, bet kas tāpat kārdināts visās lietās, tikai bez grēka. Tāpēc pieiesim bez bailēm pie žēlastības troņa, lai saņemtu apžēlošanu un atrastu žēlastību, palīdzību īstā laikā.”

(Ebr 9:11–28) “Bet Kristus, atnācis par nākamo labumu augsto priesteri, caur lielāko un pilnīgāko telti, ne rokām taisīto, tas ir, ne šai radībai piederīgu, ne ar āžu un teļu asinīm, bet ar Savām paša asinīm reizi par visām reizēm ir iegājis svētnīcā un panācis mūžīgu izpirkšanu. Jo, ja āžu un vēršu asinis un jaunas govys pelni, aplakot sagānītos, šķīstī miesas šķīstībai, cik daudz vairāk Kristus asinis, kas mūžīgā Gara spēkā pats Sevi ir bezvainīgu purējis Dievam, šķīstīs mūsu sirdsapziņu no nedzīviem darbiem kalpošanai dzīvajam Dievam. Un tādēļ Viņš ir Jaunās Derības starpnieks, lai, pēc tam kad Viņš nāvē sagādājis atpestīšanu no pirmās derības laikā izdarītajiem pārkāpumiem, aicinātie saņemtu apsolīto mūžības mantojumu. Jo, kur ir novēlējums, tur nepieciešami jāpierāda novēlētāja nāve. Jo novēlējumam ir spēks pēc nāves, bet nav spēka, kad novēlētājs vēl dzīvs. Tāpēc arī pirmā derība nav bez asinīm iesvētīta. Jo, kad Mozus visai tautai bija pateicis visas pavēles saskaņā ar bauslību, viņš ņēma teļu un āžu asinis ar ūdeni un sarkanu vilnu un izapu un aplacīja pašu grāmatu un visu tautu, sacīdams: šīs ir tās derības asinis, ko Dievs ar jums ir noslēdzis. Bet arī telti un visus rīkus kalpošanai viņš tāpat aplacīja ar asinīm. Un gandrīz viss tiek šķīstīts asinīs saskaņā ar bauslību, un bez asins izliešanas nav piedošanas. Debesu lietu attēliem jātop šķīstītiem ar to pašu, bet debesu lietām pašām ar labākiem upuriem nekā šīs. Jo Kristus nav iegājis rokām taisītā svētnīcā, patiesās attēlā, bet pašās debesīs, lai tagad par mums parādītos Dieva vaiga priekšā, nevis lai Sevi bieži upurētu, kā priesteris ik gadus ieiet svētnīcā ar svešām asinīm, citādi Viņam būtu pienācies bieži ciest no pasaules iesākuma. Bet tagad Viņš vienreiz laiku galā ir parādījies, lai iznīcinātu grēku, Sevi upurējot. Un, kā cilvēkiem nolemts vienreiz mirt, bet pēc tam tiesa, tā arī Kristus, vienreiz upurēts daudzu cilvēku grēkus atņem neatkarīgi no grēka, tiks otrreiz redzams par pestīšanu tiem, kas Viņu gaida.”

(Ebr 10:19–22) “Tā kā nu mēs, brāļi, droši varam ieiet svētajā vietā Jēzus asiņu dēļ, ko Viņš mums sagatavojis par jaunu un dzīvu ceļu caur priekškaru, tas ir, Viņa miesu, un, tā kā mums ir liels priesteris pār Dieva namu, tad tuvosimies patiesīgu sirdi pilnā ticībā, apslacīti savās sirdīs un atsvabināti no Jaunās apziņas un miesu nomazgājuši ar tīru ūdeni.”

(Ebr 1:3) “Tas, būdams Viņa godības atspulgs un būtības attēls, nesdams visas lietas ar Savu spēcīgo vārdu un izpildījis šķīstīšanu no grēkiem, ir sēdies pie Majestātes labās rokas augstībā;”

(Ebr 2:16–17) “Jo Viņš jau nepieņem eņģeļus, bet gan Ābrahāma dzimumu. Tāpēc Viņam visās lietās bija jātot brāļiem līdzīgam, lai par tiem varētu iežēloties un būtu uzticams augstais priesteris Dieva priekšā salīdzināt tautas grēkus.”

(Dan 7:9–27) “Es skatījos tālāk un redzēju, ka nolika krēslus un tajos apsēdās cienīgs sirmgalvis; tam drēbes bija baltas kā sniegs un galvas mati kā tīra vilna; viņa tronis bija no uguns liesmām, un tam bija riteņi, kas gailēja kvēlojošās ugunīs. No viņa izplūda uguns liesmas, un tūkstošu tūkstoši kalpoja viņam, un desmit tūkstoši reiz desmit tūkstoši stāvēja pakalpot gatavi viņa priekšā. Iesākās tiesa, tiesas locekļi nosēdās un atvēra grāmatas. Es raudzījies uz visu izbrīnējies to skaļo runu dēļ, ar kādām uzstājās rags; es skatījos tālāk, kamēr zvēru nogalināja, viņa miesu sadalīja gabalos un to iemeta ugunī. Arī pārējiem zvēriem atņēma varu, un viņu dzīves ilgumu noteica uz gadu un stundu. Kamēr es vēroju nakts parādības, redzi, kā debesu padebešos nāca kāds kā Cilvēka Dēls savā izskatā; tas pienāca pie cienījamā sirmgalvja, un to nostatīja sirmgalvja priekšā. Viņam tad tika piešķirta vara, godība un valdīšana, tā ka viņam pakļāvās visas tautas, tautības un valodas; viņa vara ir mūžīga, viņa ķēniņa valsti neviens nekad nevar iznīcināt. Tā kā es, Daniēls, redzētā dēļ jutos savā garā stipri uztraukts un skatītās parādības iedvesa man bailes, tad es piegāju pie viena no tiem, kas tur stāvēja, un prasīju izskaidrojumu visam tam. Viņš man atbildēja un deva izskaidrojumus par manis redzētām norisēm: četri lielie zvēri ir četri ķēniņi, kas celsies virs zemes. Bet Visuaugstā svētie pārņems valdīšanu un to paturēs mūžīgi, pat mūžu mūžos. Tad es gribēju dabūt skaidrību par ceturto zvēru, kas bija citāds nekā visi pārējie: tas bija sevišķi briesmīgs, ar dzelzs zobiem un vara nagiem, kas aprija visu un to, kas atlika, samina zem savām kājām. Arī par tiem desmit rāgiem uz viņa galvas es meklēju skaidrību un par to ragu, kas izriesās, kad trīs rāgi bija izkrituši, un kam bija acis un mute, kas runāja lielas un pārgalvīgas lietas un kas bija lielāks nekā visi citi. Es arī redzēju, kā šis rags karoja ar svētajiem un tos arī uzveica, kamēr nāca cienīgais sirmgalvis un piešķīra tiesu un taisnību Visuaugstā svētajiem, un iestājās tas laiks, kad svētie saņēma valstību. Viņš tad man deva šādu paskaidrojumu: ceturtais zvērs ir ceturta valsts, kas nāks virs zemes un kas ir citāda nekā visas citas valstis: tā aprīs visu zemi, to samīs un satrieks druskās. Desmit rāgi nozīmē desmit ķēniņus, kas celsies no šīs valsts, un pēc tiem izvirzīsies viens, kas ir citāds nekā agrākie, un nogāzīs trīs ķēniņus. Tas uzstāsies ar skaļām runām pret Visuaugsto un apvainos Visuaugstā svētos, tas centīsies grozīt svētku laikus un bauslību; viņi būs nodoti viņa varā vienu gadu un divus gadus, un vēl vienu pusgadu. Bet tad notiks tiesa, un tam atņems varu, lai tai darītu galu un to iznīcinātu. Tad nodos ķēniņa valstību, varu un virskundzību pār visām valstīm apakš debesīm Visuaugstā svēto tautai. Tās valstība ir mūžīga, un visas varas tai kalpos un būs padotas.”

(Dan 8:13–14) “Tad es dzirdēju kādu svēto runājam, un kāds cits svētais jautāja tam, kas runāja: cik ilgu laiku pastāvēs šī parādība par dienišķo upuri, par apgrēcības postu, ka svētnīca un debesu karapulks tiek atdoti samīdīšanai? Tas atbildēja viņam: līdz divi tūkstoši trīs simti vakariem un rītiem, tad svētnīca tiks atkal atzīta par taisnu un atgūs atkal savas tiesības.”

(Dan 9:24–27) “Ir nolemts par tavu tautu un tavu svēto pilsētu — dot tām septiņdesmit nedēļas laika, lai apgrēcība izbeigtos, grēku mērs taptu pilns, lai izpirktu un salīdzinātu pārkāpumus un panāktu mūžīgo taisnību, lai piepildītos praviešu skatījumi un pasludinājumi par nākotni un lai iesvaidītu visusvētāko. Tādēļ zini un saproti: no tā laika, kad atskanēja vārds par Jeruzālemes atjaunošanu un uzcelšanu, līdz svaidītam valdniekam jāpaiet septiņām nedēļām, un pēc tam sešdesmit divu nedēļu laikā to atkal atjaunos un uzcelt ar tirgus laukumiem, ar ielām un grāvjiem, kaut arī spaidu pilnā laikā. Un pēc tām sešdesmit divām nedēļām tas svaidītais tiks nogalināts, gan ne viņa vainas dēļ; pilsētu un svētnīcu izpostīs kāda valdnieka karaspēks. Ieradīsies arī pats šis valdnieks, bet tam gals būs plūdos; līdz pašam

galam būs karš, un norisināsies iepriekš stingri nolemtā postīšana an zemes noplicināšana. Un viņš ar daudziem slēgs ciešu derību uz vienu nedēļu; un nedēļas vidū tiks atcelts kaujamais un ēdamais upuris; to vietā kā pirmās izvirzīsies postīšanas negantības, un proti — tik ilgi, kamēr iepriekš nolemtā iznīcināšana pārvelsies pāri arī pašai postīšanai un postītājiem. "

(4.Moz 14:34) "Pēc četrdesmit dienu skaita — tik ilgi jūs izlūkojāt to zemi –, ikvienu dienu skaitot par gadu, jūs nesīsīt četrdesmit gadus savus pārkāpumus, lai jūs tad atzītu, kas tas ir, kad Es no jums nogriežos!"

(Ec 4:6) "Kad tu ar tiem būsi galā, tad gulsties vēlreiz, bet uz saviem labajiem sāniem un nes Jūdas nama noziegumus četrdesmit dienas; par katru gadu Es tev uzlieku vienu dienu."

(3.Moz 16:1–34) "Un Tas Kungs runāja uz Mozu pēc tam, kad divi Ārona dēli bija miruši, kad tie bija nākuši Tā Kunga priekšā un mira. Un Tas Kungs sacīja Mozum: "Saki savam brālim Āronam, ka tas nedrīkst iet kurā katrā laikā svētā vietā aiz priekškara salīdzināšanas vāka priekšā, kas atrodas virs šķirsta, ka viņš nemirst, jo Es atklāšos mākonī virs salīdzināšanas vāka. Ņemot jaunu vērši par grēku upuri un aunu par dedzināmo upuri, Ārons drīkst ieiet svētnīcā. Viņam būs uzģērbt svētos linu svārkus un linu bikses pār viņa augumu, ar linu jostu lai viņš apjožas un ar linu cepuri lai viņš apsedzas, jo tās ir svētas drēbes; tās lai viņš uzģērbj, kad viņš ir savu miesu mazgājis ūdenī. Un no Israēla bērnu draudzes viņam ir jāņem divi āži par grēku upuri un auns par dedzināmo upuri. Un Ārons lai atved grēku upurim izraudzīto vērši, kas viņa rokās, un lai viņš izdara salīdzināšanu sevis un sava nama labad. Un tad lai viņš ņem abus āžus un nostata tos Saiešanas telts durvīs Tā Kunga priekšā. Un tad Āronam jāmet mesli par abiem āžiem, viens mesls Tam Kungam, bet otrs mesls Azazēlam. Un tad lai Ārons pieved to āzi, uz kuru kritis mesls Tam Kungam, šo āzi lai viņš sagatavo grēku upurim. Bet āzi, uz kuru kritis mesls Azazēlam, to lai viņš atved dzīvu Tā Kunga priekšā, lai izdarītu salīdzināšanu un to sūtītu tuksnesī pie Azazēla. Un Ārons atvedīs vērši viņa paša grēku upurim, un viņš izdarīs salīdzināšanu pats sevis un sava nama labad. Un viņš nokaus grēku upura vērši sevis paša dēļ. Viņam arī jāpaņem ogļu trauks pilns ar kvēlojošām oglēm no altāra, kas Tā Kunga priekšā, un abas savas rokas pilnas ar smalki sagraustām, jauki smaržojošām kvēpināmām zālēm, un to visu lai viņš nes aiz priekškara. Un tad lai viņš ceļ kvēpināmo virs uguns Tā Kunga priekšā, tā ka kvēpināmie dūmi aplāj salīdzināšanas vāku, kas ir virs liecības šķirsta, tad viņam nebūs jāmirst. Un tad lai viņš ņem no vērša asinīm un lai tās slaka ar savu pirkstu salīdzināšanas vietas priekšā austrumu virzienā no tās; un tieši salīdzināšanas vietas priekšā viņš lai tās slaka ar savu pirkstu septiņas reizes. Un lai viņš nokauj grēku upura āzi tautas dēļ un lai nes tā asinis aiz priekškara, un tam jādara ar šī āža asinīm gluži tāpat, kā viņš bija darījis ar vērša asinīm: lai viņš tās slaka virs salīdzināšanas vāka un salīdzināšanas vāka priekšā. Un viņš lai salīdzina pie svētuma visas Israēla bērnu nešķīstības un viņu pārkāpumus, ar kuriem viņi ir apgrēkojušies, un tā lai viņš dara Saiešanas telti, kas kā Dieva mājoklis ir viņu nešķīstību vidū. Un neviens cilvēks lai neatrodas Saiešanas teltī, kad viņš ieiet svētnīcā, lai izdarītu salīdzināšanu, kamēr viņš no tās iznāk ārā; un tā lai viņš salīdzina sevi, savu namu un visu Israēla draudzi. Tad viņam jāiet pie altāra, kas ir Tā Kunga priekšā, un pie tā viņam ir jāizdara salīdzināšana, ņemot mazliet ar savu pirkstu gan vērša, gan āža asinis un liekot tās no visām pusēm uz altāra rāgiem. Un viņam jāslaka ar savu pirkstu asinis septiņas reizes uz tā, un tā tiek šķīstīti un svētīti visi Israēla bērni no savām nešķīstībām. Un tikai pēc tam, kad viņš ir beidzis izdarīt salīdzināšanu gan svētnīcā, gan Saiešanas teltī, gan pie altāra, tad lai viņš pieved dzīvo āzi. Un Ārons lai liek abas savas rokas uz dzīvā āža galvas, un viņam jādara zināmas visas Israēla bērnu vainas, viņu pārkāpumi un viņu grēki, un tie viņam jāliek uz āža galvas un tas jāaizden tuksnesī ar kāda labprātīga cilvēka roku. Un tā āzis uz sevis nes visas viņu vainas uz kādu neauglīgu vietu; un viņš to atlaiž vaļā tuksnesī. Tad Ārons lai ienāk Saiešanas telti, un viņam jānovelk drēbes, ko viņš bija uzvilcis, linu drēbes, ieejot svētnīcā, un tās tam tur jānoliek. Un viņam būs savu miesu mazgāt ūdenī svētā vietā un apvilkt savas drēbes, un iziet un sakārtot dedzināmo upuri, kas ir tautas dedzināmais upuris, un viņš lai salīdzina sevi un tautu. Bet grēku upura taukus viņam būs atnest un aizdedzināt uz altāra. Bet tas vīrs, kas aizdzinis āzi pie Azazēla, lai mazgā savas drēbes un lai mazgā savu miesu ūdenī, un pēc tam lai viņš iet uz nometni. Bet grēku upura vērši un grēku upura āzi, kuru asinis tika ienestas svētnīcā, lai izdarītu salīdzināšanu, — tos lai viņš izved ārpus nometnes un tur lai tos sadedzina ar uguni — gan viņu ādas, gan viņu gaļu, gan viņu zarnu saturu. Un tas, kas tos ir sadedzinājis, lai mazgā savas drēbes un pats lai mazgājas ūdenī, un pēc tam lai iet uz nometni. Un tas lai jums ir par mūžīgu likumu: septītā mēneša desmitajā dienā jums būs savas dvēseles pakļaut gavēnim un jums nebūs strādāt nekādu darbu —

nedz iedzimtajam, nedz svešiniekam, kas mīt jūsu vidū, jo šīnī dienā tiek izdarīta salīdzināšana jūsu labad, lai šķīstītu jūs; un jūs būsiet šķīsti no visiem saviem grēkiem Tā Kunga priekšā. Šī lai jums ir augsta dusēšanas diena, un pakļaujiet savas dvēseles gavēnim; tāds lai ir likums mūžam. Un pašu salīdzināšanu lai izpilda tas priesteris, kas ir iesvētīts un kura roka ir tapusi pildīta, ka tas sekotu priestera amatā savam tēvam; viņš lai uzvelk linu drēbes, svētās drēbes. Un viņš lai izdara salīdzināšanu gan svētnīcā, gan Saiešanas teltī, gan pie altāra; viņš lai izdara salīdzināšanu gan priestera, gan visas draudzes ļaužu labad. Un tas lai jums ir mūžīgs likums, ka jūs reizi gadā izdarāt salīdzināšanu visiem Israēla bērniem par viņu grēkiem." Un viņš darīja, kā Tas Kungs Mozum bija pavēlējis.

(Atkl 14:6–7) "Un es redzēju citu eņģeli laižamies debesu vidū; tam bija mūžīgs evaņģēlijs sludināms tiem, kas dzīvo virs zemes, un visām tautām un ciltīm, valodām un tautībām; viņš sauca stiprā balsī: "Bīstieties Dieva un dodiet Viņam godu, jo ir atnākusi Viņa tiesas stunda; pielūdziet To, kas radījis debesis un zemi, jūru un ūdens avotus."

(Atkl 20:12) "Es redzēju mirušos, lielos un mazos, stāvam goda krēsla priekšā: un grāmatas tika atvērtas. Tika atvērta vēl cita grāmata, tā ir dzīvības grāmata. Mirušie tika tiesāti pēc tā, kas rakstīts grāmatās, pēc viņu darbiem."

(Atkl 14:12) "Šeit vajadzīga svēto izturība, kas tur Dieva baušļus un Jēzus liecību."

(Atkl 22:12) "Redzi, Es nāku drīz un Mana alga līdž ar Mani atmaksāt ikvienam pēc viņa darbiem."

25.

«Kristus otrā atnākšana»

Kristus otrā atnākšana ir draudzes svētlaimīgā cerība, evaņģēlija augstākais kulminācijas punkts. Pestītāja nākšana būs burtiska, personīga, redzama, un pasaulplaša. Kad Viņš atgriezīsies, taisnie mirušie tiks augšāmcelti, un kopā ar taisniem dzīvajiem tiks pagodināti un paņemti uz debesīm, bet netaisnie nomirs. Pašlaik gandrīz visi galvenie pravietojumi ir piepildījušies un kopā ar pašreizējo pasaules stāvokli norāda, ka Kristus atnākšana ir nenovēršama. Laiks šim notikumam nav atklāts, un tādēļ mēs esam aicināti būt gatavi jebkurā brīdī.

(Mt 24:14) "Un šis Valstības evaņģēlijs tiks sludināts visā pasaulē par liecību visām tautām, un tad nāks gals."

(Mt 24:43–44) "Bet to saprotiet: ja nama kungs zinātu, kurā stundā zaglis nāks, tad tas paliktu nomodā un neļautu ielauzties savā namā. Tāpēc esiet arī jūs gatavi, jo Cilvēka Dēls nāks tanī stundā, kuru jūs nedomājat."

(Jņ 14:1–3) "Jūsu sirdis lai neizbīstas! Ticiet Dievam un ticiet Man! Mana Tēva namā ir daudz mājokļu. Ja tas tā nebūtu, vai Es jums tad būtu teicis: Es noeimu jums vietu sataisīt? Un, kad Es būšu nogājis un jums vietu sataisījis, tad Es nākšu atkal un ņemšu jūs pie Sevis, lai tur, kur Es esmu, būtu arī jūs."

(Ap 1:9–11) "To sacījis, Viņš, tiem redzot, tika pacelts, un padebess Viņu uzņēma prom no viņu acīm. Kad tie, Viņam aizejot, cieši skatījās uz debesīm, lūk, pie tiem stāvēja divi vīri baltās drēbēs. Tie sacīja: "Galilieši, ko jūs stāvat, skatīdamies uz debesīm? Šis Jēzus, kas uzņemts prom no jums debesīs, tāpat nāks, kā jūs Viņu esat redzējuši debesīs aizejam."

(1.Kor 15:51–54) "Redzi, es jums saku noslēpumu: ne visi mēs mīrīsim, bet visi tiksīm pārvērsti, piepeši, acumirkli, pēdējai bazūnei atskanot. Jo atskanēs bazūne, un mirušie tiks uzmodināti neiznīcībā, un mēs tapsīm pārvērsti. Jo tam, kas šeit iznīcīgs, jātērpjas neiznīcībā, un tam, kas šeit mirstīgs, jātērpjas nemirstībā. Un, kad šis iznīcīgais apvilks neiznīcību un šis mirstīgais apvilks nemirstību, tad piepildīsies tas vārds, kas rakstīts: nāve ir aprīta uzvarā!"

(1.Tes 4:13–18) "Mēs gribam, brāļi, lai jūs būtu skaidrībā par tiem, kas aizmiguši, un lai jūs nenodotos skumjām kā tie, kam nav cerības. Jo tāpat, kā mēs ticam, ka Jēzus ir nomiris un augšāmcēlies, Dievs arī aizmigušos caur Jēzu vedīs

godībā kopā ar Viņu. To mēs jums sakām, balstoties uz mūsu Kunga vārdu: mēs, kas līdz mūsu Kunga atnākšanai paliksim dzīvi, ne ar ko nebūsim priekšā tiem, kas aizmiguši. Pats Kungs nāks no debesīm, kad Dievs to pavēlēs, atskanot erceņģeļa balsij un Dieva bazūnei: tad pirmie celsies tie, kas ticībā uz Kristu miruši. Pēc tam mēs, dzīvie, kas vēl pāri palikuši, kopā ar viņiem tiksīm aizrauti gaisā padebešos, pretim Tam Kungam. Tā mēs būsim kopā ar To Kungu vienumēr. Iepriecinaīt cits citu ar šiem vārdiem!”

(2.Tes 1:7–10) “bet jums, kam jācieš, ar atpestīšanu, kopā ar mums, kad Kungs Jēzus atklāti parādīsies no debesīm ar Savas varenības eņģeļiem uguns liesmās un turēs tiesu pār tiem, kas Dievu neatzīst un kas neklausā mūsu Kunga Jēzus evaņģēlijam. Tie kā sodu saņems mūžīgu pazūšanu no Tā Kunga vaiga un Viņa godības spēka, kad Viņš nāks pagodināt Sevi Savu svēto vidū un saņemt apbrīnošanu visu ticīgo starpā viņā dienā, arī pie jums, kuru starpā mūsu liecība iemantojusi ticību.”

(2.Tes 2:8) “Tikai tad netaisnais parādīsies atklāti, un Kungs Jēzus iznīcinās viņu ar Savas mutes elpu un izdeldēs viņu, kad pats atnāks godībā.”

(Tit 2:13) “gaidīdami svētlaimību, uz kuru ceram, un lielā Dieva un mūsu Pestītāja Kristus Jēzus godības atspīdēšanu;”

(Ebr 9:28) “tā arī Kristus, vienreiz upurēts daudzu cilvēku grēkus atņemt neatkarīgi no grēka, tiks otrreiz redzams par pestīšanu tiem, kas Viņu gaida.”

(Atkl 1:7) “Redzi, Viņš nāk uz padebešiem; Viņu redzēs katra acs un tie, kas Viņu dūruši; par Viņu vaimanās visas zemes ciltis. Jā! Āmen!”

(Atkl 14:14–20) “Es redzēju, un raugi: bija balts mākonis, un uz mākoņa kāds sēdēja, līdzīgs Cilvēka Dēlam; tam bija uz galvas zelta vainags un rokā ass sirpis. Cits eņģelis izgāja no Tempļa un sauca stiprā balsī tam, kas sēdēja uz mākoņa: “Laid savu sirpi darbā un sāc pļaut, jo atnākusi pļaujas stunda, jo zemes raža ir nobriedusi. ” Tad tas, kas sēdēja uz mākoņa, nolaida savu sirpi pār zemi, un zeme tika nopļauta. Un cits eņģelis izgāja no Tempļa, kas bija debesīs, arī tam bija ass sirpis. Un cits eņģelis izgāja no altāra; tam bija vara pār uguni, tas sauca stiprā balsī tam, kam bija asais sirpis: “Laid savu aso sirpi darbā un ievāc zemes vīnakoka ražu, jo viņa ogas jau ir ienākušās. ” Tad eņģēli nolaida savu sirpi pār zemi, savāca zemes vīnakoka augļus un meta tos Dieva dusmības lielajā vīna spaidā. Vīna spaidu mina ārpus pilsētas, un no tā iztecēja asinis līdz zirgu iemauktiem ap tūkstoš seši simti stadiju tālu.”

(Atkl 19:11–21) “Es redzēju debesis atvērtas, un raugi: balts zirgs, un, kas sēd uz viņa, Tā vārds Uzticīgais un Patiesais, un Viņš tiesā un karo taisnīgi. Viņa acis ir uguns liesma un galvā Tam daudzi ķēniņu kroņi, Vārdu, kas Tam uzrakstīts, neviens nepazīst kā vien Viņš pats. Viņš tērpies drēbēs, kas asinīs mērkas, Viņu sauc: Dieva Vārds. Debesu kara pulki sekoja Viņam uz baltiem zirgiem, tērti baltā tīrā audeklā. No Viņa mutes iziet ass zobens, ar ko satriekt tautas, Viņš min Dieva Visuvaldītāja bargo dusmu vīna spaidu. Uz Viņa tērpā, proti, sānos, ir rakstīts vārds: ķēniņu Ķēniņš un kungu Kungs. Es redzēju kādu eņģeli, tas stāvēja saulē un sauca stiprā balsī visiem putniem, kas lidoja augstu pie debesīm: “Nāciet, pulcējieties Dieva lielajā mielastā ēst ķēniņu un virsnieku un vareno miesas, zirgu un jātnieku, visu svabado un vergu, mazo un lielo miesas. ” Es redzēju zvēru un visas zemes ķēniņus, tie bija sapulcējušies ar saviem karapulkiem, lai karotu ar To, kas sēdēja uz zirga, un ar Viņa karapulku. Bet zvēru sagūstīja un līdz ar viņu arī viltus pravieti, kas viņa priekšā bija darījis brīnuma zīmes un ar tām pievilis tos, kas pieņēmuši zvēra zīmi un pielūdza viņa tēlu. Tos abus iemeta dzīvus degošā sēra un uguns jūrā. Visus pārējos nokāva ar zobenu, kas izgāja no jātnieka mutes, un visi putni ēda no viņu miesām.”

(Mt 24)

(Mk 13)

(Lk 21)

(1.Tes 5:1–6) “Bet par laiku un stundu, brāļi, man jums nav jāraksta; jo jūs paši labi zināt, ka Tā Kunga diena nāk tāpat kā zaglis naktī. Kad sacīs: nu ir miers un drošība, — tad pēkšņi pār viņiem nāks posts, kā dzemdību sāpes pār grūtnieci, un viņi nevarēs izbēgt. Bet jūs, brāļi, nedzīvojat tumsībā, ka šī diena jūs varētu pārsteigt kā kāds zaglis; jo jūs visi esat gaismas bērni un dienas bērni. Mēs nepiederam ne naktij, ne tumsai. Tāpēc negulēsim kā pārējie, bet būsim nomodā un skaidrā prātā.”

(2.Tim 3:1-5) "Bet zini to, ka pēdējās dienās iestāsies grūti laiki, jo cilvēki būs patmīļīgi, mantas kārīgi, lielīgi, augstprātīgi, zaimotāji, nepaklausīgi vecākiem, nepateicīgi, neganti, cietsirdīgi, nesamierināmi, apmelotāji, nesavaldīgi, nesavaldāmi, labā nīdēji, nodevēji, pārsteidzīgi, uzpūtīgi, mīlējami vairāk baudas nekā Dievu, izrādīdami ārēju svētījību, bet tās spēku noliedzami; un no tādiem izvairies."

26.

«Nāve un augšāmcēlšanās»

Grēka alga ir nāve. Bet Dievs, kurš vienīgais ir nemirstīgs, nodrošina mūžīgo dzīvību Viņa atpestītiem. Nāves laikā visiem cilvēkiem ir bezapziņas stāvoklis. Kad Kristus, kurš ir mūsu dzīvība, parādīsies, pieceltie taisnie un dzīvie taisnie tiks pagodināti un aicināti sastapties ar viņu Kungu. Otrā augšāmcēlšanās netaisnajiem notiks tūkstoš gadu vēlāk.

(Ps 146:3-4) "Nepaļaujieties uz dižciltīgajiem, uz cilvēku bērniem, kas taču nevar palīdzēt! Kad gars iziet no miesas, tad viņi atgriežas pīšļos, un tai pašā brīdī viņu nodomi aiziet bojā."

(S.Māc 9:5-6) "Dzīvie vismaz vēl zina, ka viņiem ir jāmirst, nomirušie turpretī vispār nezina vairāk nekā, tiem arī nav vairs ko algas gaidīt; pat viņu piemiņa aizmirstas. Tiklab laiks mīlēt, kā ienīst un dzīves iekārēs degt viņiem jau sen pāri, un mūžībā viņi nepiedalās vairs ne pie kā, kas norisinās zemes virsū."

(Ec 9:5-6) "Bet citiem Viņš sacīja, man dzirdot: "Eita viņam pakaļ pa pilsētu un kaujiet nost! Jūsu acis lai nežēlo, un nesaudzējiet nevienu. Kaujiet nost sirmgalvjus un jauneklus, jaunavas, bērnus un sievas, kamēr visi pagalam. Bet neaizskariet nevienu, kam ir zīme. Un iesāciet ar Manu svētnīcu!" Tad tie iesāka ar vecajiem, kas stāvēja Tempļa priekšā."

(Jņ 5:28-29) "Nebrīnieties par to! Jo nāk stunda, kad visi, kas ir kapos, dzirdēs Viņa balsi un nāks ārā: tie, kas labu darījuši, lai celtos augšām dzīvībai, bet tie, kas ļaunu darījuši, lai celtos augšām sodam."

(Jņ 11:11-14) "To Viņš teica un pēc tam saka viņiem: "Mūsu draugs Lācars ir aizmiedzis, bet Es eimu viņu modināt. " Mācekļi Viņam sacīja: "Kungs, ja viņš aizmiedzis, tad viņš izveseļosies. " Bet Jēzus to bija sacījis par viņa nāvi; viņi turpretim domāja, ka Viņš runā par miegu. Pēc tam Jēzus viņiem skaidri saka: "Lācars nomiris;"

(Rom 6:23) "Tātad grēka alga ir nāve, bet Dieva balva ir mūžīga dzīvība Kristū Jēzū, mūsu Kungā."

(1.Kor 15:51-54) "Redzi, es jums saku noslēpumu: ne visi mēs mirsim, bet visi tiksim pārvērsti, piepeši, acumirkļi, pēdējai bazūnei atskanot. Jo atskanēs bazūne, un mirušie tiks uzmodināti neiznīcībā, un mēs tapsim pārvērsti. Jo tam, kas šeit iznīcīgs, jātērpjas neiznīcībā, un tam, kas šeit mirstīgs, jātērpjas nemirstībā. Un, kad šis iznīcīgais apvilks neiznīcību un šis mirstīgais apvilks nemirstību, tad piepildīsies tas vārds, kas rakstīts: nāve ir aprīta uzvarā!"

(Kol 3:4) "Kad nu atspīdēs Kristus, jūsu dzīvība, tad arī jūs atspīdēsiet līdz ar Viņu." (1Tes 4:13-17) "Mēs gribam, brāļi, lai jūs būtu skaidrībā par tiem, kas aizmiguši, un lai jūs nenodotos skumjām kā tie, kam nav cerības. Jo tāpat, kā mēs ticam, ka Jēzus ir nomiris un augšāmcēlies, Dievs arī aizmigušos caur Jēzu vedīs godībā kopā ar Viņu. To mēs jums sakām, balstoties uz mūsu Kunga vārdu: mēs, kas līdz mūsu Kunga atnākšanai paliksim dzīvi, ne ar ko nebūsim priekšā tiem, kas aizmiguši. Pats Kungs nāks no debesīm, kad Dievs to pavēlēs, atskanot erceņģeļa balsij un Dieva bazūnei: tad pirmie celsies tie, kas ticībā uz Kristu miruši. Pēc tam mēs, dzīvie, kas vēl pāri palikuši, kopā ar viņiem tiksim aizrauti gaisā padebešos, pretim Tam Kungam. Tā mēs būsim kopā ar To Kungu vienumēr."

(1.Tim 6:15-16) "ko savā laikā darīs svētais un vienīgais Valdnieks, ķēniņš Ķēniņš un kungu Kungs kam vienīgam ir nemirstība, kas dzīvo nepieejamā gaismā, kuru neviens cilvēks nav redzējis, nedz arī var redzēt, Viņam lai ir gods un mūžīga vara! Āmen!"

(Atkl 20:1–10) “1 Es redzēju eņģeli nokāpjam no debesīm, tam bija rokā bezdibeņa atslēga un liela ķēde. Viņš satvēra pūķi, veco čūsku, kas ir velns un sātans, un sasēja to uz tūkstoš gadiem, iemeta to bezdibenī, aizslēdza to un uzlika zīmogu virsū, lai tas nepieviltu vairs tautas, kamēr būs pagājuši tūkstoš gadi. Pēc tam viņam uz īsu laiku jātop atsvabinātam. Tad es redzēju troņus, uz tiem apsēdās kādi, tiem bija dots tiesu spriest; un redzēju to dvēseles, kas Jēzus liecības un Dieva vārda dēļ noslepkavoti, kuri nebija pielūguši zvēru un viņa tēlu un nebija pieņēmuši zīmi uz savas pieres un rokas, tie kļuva dzīvi un valdīja kopā ar Kristu tūkstoš gadu. Bet pārējie mirušie neatdzīvojās, pirms nebija pagājis tūkstoš gadu. Šī ir pirmā augšāmcelšanās. Svētlaimīgs un svēts ir tas, kam daļa pie pirmās augšāmcelšanās. Pār tādiem otrai nāvei nav varas; bet tie būs Dieva un Kristus priesteri un valdīs kopā ar Viņu tūkstoš gadu. Un, kad tūkstoš gadu būs pagājis, sātans tiks atsvabināts no sava cietuma. Un tas ies pievilt tautas, kas dzīvo četros zemes galos, Gogu un Magogu, un tos sapulcināt karam; viņu skaits ir kā jūras smiltis. Tie uzkāpa zemes augstienē, ielenca svēto nometni un mīļoto pilsētu. Tad uguns krita no debesīm un aprija tos. Velnu, kas viņus pievīla, iemeta uguns un sēra jūrā, tur bija arī zvērs un viltus praviētis; tie tiks mocīti dienām un naktīm mūžīgi mūžam.”

27.

«Tūkstoš gadi un grēka gals»

Tūkstoš gadi ir Kristus tūkstoš gadu valdīšanas laiks ar Viņa svētajiem Debesīs starp pirmo un otro augšāmcelšanos. Šajā laikā mirušie būs miruši un tos tiesās, zeme būs pilnīgi izpostīta, bez dzīviem cilvēku iemītniekiem, bet to būs pārņēmis sātans ar viņa eņģeļiem. Pēc tūkstoš gadu noslēguma Kristus ar Viņa svētiem un Svētā Pilsēta nonāks no Debesīm uz zemi. Netaisnie mirušie tiks uzmodināti no nāves un ar sātanu un viņa eņģeļiem aplenks Pilsētu. Bet no Dieva nākošais uguns aprīs tos un šķīstīs zemi. Visums būs atbrīvots no grēka un grēciniekiem uz mūžīgiem laikiem.

(Jer 4:23–26) “Es uzlūkoju zemi, un redzi, tā ir izpostīta un tukša! Es uzlūkoju debesis, un tur nebija vairs gaismas! Es uzlūkoju kalnus, un redzi, tie trīc, visi pakalni šķobās! Es raugos visapkārt, un redzi, tur nav neviena cilvēka, un visi putni apakš debess ir aizlidojuši! Es raugos visapkārt, un redzi, auglīgais tīrums ir kļuvis par tuksnesi! Un visas tā pilsētas ir sagrautas pēc Tā Kunga prāta Viņa dusmu karstumā!

(1.Kor 6:2) “Jeb vai jūs nezināt, ka svētie tiesās pasauli? Ja tad nu jūs esat pasaules tiesneši, vai tad jūs nebūtu cienīgi iztiesāt vismazākās lietas? Vai nezināt, ka mēs tiesāsim eņģeļus? Kamdēļ tad gan nevarētu iztiesāt laicīgās lietas?”

(Atkl 20:1–15) “Es redzēju eņģeli nokāpjam no debesīm, tam bija rokā bezdibeņa atslēga un liela ķēde. Viņš satvēra pūķi, veco čūsku, kas ir velns un sātans, un sasēja to uz tūkstoš gadiem, iemeta to bezdibenī, aizslēdza to un uzlika zīmogu virsū, lai tas nepieviltu vairs tautas, kamēr būs pagājuši tūkstoš gadi. Pēc tam viņam uz īsu laiku jātop atsvabinātam. Tad es redzēju troņus, uz tiem apsēdās kādi, tiem bija dots tiesu spriest; un redzēju to dvēseles, kas Jēzus liecības un Dieva vārda dēļ noslepkavoti, kuri nebija pielūguši zvēru un viņa tēlu un nebija pieņēmuši zīmi uz savas pieres un rokas, tie kļuva dzīvi un valdīja kopā ar Kristu tūkstoš gadu. Bet pārējie mirušie neatdzīvojās, pirms nebija pagājis tūkstoš gadu. Šī ir pirmā augšāmcelšanās. Svētlaimīgs un svēts ir tas, kam daļa pie pirmās augšāmcelšanās. Pār tādiem otrai nāvei nav varas; bet tie būs Dieva un Kristus priesteri un valdīs kopā ar Viņu tūkstoš gadu. Un, kad tūkstoš gadu būs pagājis, sātans tiks atsvabināts no sava cietuma. Un tas ies pievilt tautas, kas dzīvo četros zemes galos, Gogu un Magogu, un tos sapulcināt karam; viņu skaits ir kā jūras smiltis. Tie uzkāpa zemes augstienē, ielenca svēto nometni un mīļoto pilsētu. Tad uguns krita no debesīm un aprija tos. Velnu, kas viņus pievīla, iemeta uguns un sēra jūrā, tur bija arī zvērs un viltus praviētis; tie tiks mocīti dienām un naktīm mūžīgi mūžam. Tad es redzēju lielu baltu goda krēslu un To, kas tanī sēdēja; no Viņa vaiga bēga zeme un debess, un tiem nebija kur palikt. Es redzēju mirušos, lielos un mazos, stāvam goda krēsla priekšā: un grāmatas tika atvērtas. Tika atvērta vēl cita grāmata, tā ir dzīvības grāmata. Mirušie tika tiesāti pēc tā, kas rakstīts grāmatās, pēc viņu darbiem. Jūra atdeva savus mirušos, nāve un viņas valstība atdeva savus mirušos; un tie tika tiesāti, ikviens pēc viņa darbiem. Arī nāvi un nāves valstību iemeta uguns jūrā. Šī ir otrā nāve — uguns jūra. Ja, kas nebija rakstīts dzīvības grāmatā, to iemeta uguns jūrā.”

(Atkl 21:1–5) “Es redzēju jaunas debesis un jaunu zemi, jo pirmā debess un pirmā zeme bija zudusi, un jūras vairs

nav. Un es redzēju svēto pilsētu, jauno Jeruzālemi, nokāpjām no debesīm no Dieva, sagatavotu kā savam vīram greznotu līgavu. Un es dzirdēju stipru balsi no troņa sakām: "Redzi, Dieva mājoklis pie cilvēkiem, Viņš mājās viņu vidū, un tie būs Viņa ļaudis, un Dievs pats būs ar viņiem. Viņš nožāvēs visas asaras no viņu acīm, nāves vairs nebūs, nedz bēdu, nedz vaidu, nedz sāpju vairs nebūs, jo, kas bija, ir pagājis. " Tas, kas sēdēja goda krēslā, teica: "Redzi, visu Es daru jaunu. " Tad Viņš teica: "Raksti! Jo šie vārdi ir uzticami un patiesi. "

(Mal 3:19) "Jo redzi, nāks diena, kas kvēlos kā karsti nokurināta krāsns; tad visi pārgalvīgie nievātāji un ļaundari būs kā rugāji, un šī nākamā diena tiem pielaidīs uguni, saka Tas Kungs Cebaots, un neatstās no viņiem pāri ne saknes, ne stiebrus!"

28. «Jaunā Zeme»

Uz jaunās zemes kurā taisnība mājō, Dievs sniegs mūžīgās mājas visiem atpestītiem un pilnīgu apkārtējo vidi mūžīgai dzīvei, mīlestībai, priekam un apmācībai Viņa klātbūtnē. Jo šeit mājōs pats Dievs kopā ar saviem ļaudīm. Ciešanas un nāve būs pagājusi. Lielā cīņā būs beigusies un vairs nebūs grēks. Visas lietas dzīvās un nedzīvās pasludinās ka Dievs ir mīlestība un Viņš valdīs mūžīgi.

(Jes 35)

(Jes 65:17–25) "Jo redzi, Es radīšu jaunas debesis un jaunu zemi, ka agrākās vairs nepieminēs, un tās nevienam vairs nenāks prātā. Bet priecājieties un līksmojiet vienmēr par to, ko Es radu, jo redzi, Es pārradīšu Jeruzālemi priekam un tās tautu līksmībai. Un Es pats priecāšos par Jeruzālemi un līksmošu par Savu tautu. Tur vairs nedzirdēs raudāšanu, nedz sāpju kliedzienu. Tur nebūs nedz zīdaiņa, kas tikai nedaudz dienu dzīvo, nedz arī sirmgalvja, kas neizdzīvo līdz galam savas mūža dienas; kā pats jaunākais mirs tas, kas vismaz simts gadu vecumā, un kādu tikai ap simts gadu vecu mirušo uzskatīs par lāsta skartu grēcinieku. Kad viņi uzcelš namus, tad viņi tur arī dzīvos; kad viņi stādīs vīnadārzus, tad viņi arī ēdīs to augļus. Viņi necels namu, lai citi tur dzīvotu, viņi nedēstīs vīnadārzus, lai citi ēstu to augļus. Bet kā koku mūžs ir arī Manas tautas mūžs, un Mani izredzētie izmantos paši to, ko viņu rokas veikušas. Viņi nedarbosies un nepūlēsies velti, nedz arī dzemdēs bērņus agrai nāvei, jo viņi ir Tā Kunga svētīto dzimums, un viņu pēcnācēji viņiem paliks. Un notiks, pirms viņi sauc, Es viņiem jau atbildēšu, un, kamēr viņi vēl runā, Es viņus jau uzklausišu. Vilki un jēri ies kopā ganos, un lauva ēdīs salmus kā vērsis, bet čūskas barība būs pišji. Tie nedarīs vairs nedz ļauna, nedz posta visā Manā svētajā kalnā!" saka Tas Kungs."

(Mt 5:5) "Svētīgi lēnprātīgie, jo tie iemantos zemi."

(Atkl 11:15) "Un septītais eņģelis bazūnēja, un stipras balsis atskanēja debesīs, kas sauca: "Pasaules valstība ir nākusi rokā mūsu Kungam un Viņa Svaidītajam, un Viņš būs valdnieks mūžīgi mūžam."

(Atkl 21:1–7) "Es redzēju jaunas debesis un jaunu zemi, jo pirmā debess un pirmā zeme bija zudusi, un jūras vairs nav. Un es redzēju svēto pilsētu, jauno Jeruzālemi, nokāpjām no debesīm no Dieva, sagatavotu kā savam vīram greznotu līgavu. Un es dzirdēju stipru balsi no troņa sakām: "Redzi, Dieva mājoklis pie cilvēkiem, Viņš mājās viņu vidū, un tie būs Viņa ļaudis, un Dievs pats būs ar viņiem. Viņš nožāvēs visas asaras no viņu acīm, nāves vairs nebūs, nedz bēdu, nedz vaidu, nedz sāpju vairs nebūs, jo, kas bija, ir pagājis. " Tas, kas sēdēja goda krēslā, teica: "Redzi, visu Es daru jaunu. " Tad Viņš teica: "Raksti! Jo šie vārdi ir uzticami un patiesi. " Un Viņš man sacīja: "Ir noticis. Es esmu Alfa un Omega, Sākums un Gals. Es došu izslāpušajam bez maksas no dzīvības ūdens avota. Kas uzvar, tas to iemantos, un Es būšu viņa Dievs, un viņš būs Mans dēls."

(Atkl 22:1-5) "Viņš man rādīja dzīvības ūdens upi, tā bija skaidra kā kristāls un iztecēja no Dieva un Jēra goda krēsla. Viņas ielas vidū un upei abās pusēs bija dzīvības koks, tas nesa augļus divpadsmit reizes, katru mēnesi savu augli, un viņa lapas bija tautām par dziedināšanu. Nekas tur nebūs vairs nolādēts. Tur stāvēs Dieva un Viņa Jēra tronis, un Viņa kalpi Tam kalpos. Tie skatīs Viņa vaigu, un Viņa Vārds būs tiem uz pierēm. Tur nebūs vairs nakts, ne sveces, ne saules gaisma tiem nebūs vajadzīga; jo Kungs Dievs izlies gaismu pār viņiem, un viņi valdīs mūžīgi mūžam."